

ΧΡΙΣΤΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Ἡ παραβολὴ τοῦ ἀσώτου

ἸϞ Ϟ Ϟ Ϟ Ϟ Ϟ Ϟ Ϟ

ΧΡΙΣΤΟΣ & ΚΟΣΜΟΣ

Διμηνιαίο Περιοδικό
της Γερᾶς Μητροπόλεως
Κισάμου & Σελίνου

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Γ' ΕΤΟΣ ΚΖ'
ΤΕΥΧΟΣ 19
ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ - ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2009

ΙΔΡΥΤΗΣ:
Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Γέρων
ἀπὸ Κισάμου & Σελίνου
κ.κ. ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ:
Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης
Κισάμου & Σελίνου
κ.κ. ΑΜΦΙΛΟΧΙΟΣ

Ταχυδρομική Διεύθυνσις:
Γερά Μητρόπολις Κισάμου & Σελίνου
Κίσαμος Χανίων Τ.Κ. 734 00
Τηλ.: 28220 22128 - 22018
Fax: 28220 83037

Ἡλεκτρονική Διεύθυνσις:
www.imks.gr
E-mail: info@imks.gr
ΚΩΔΙΚΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ:
2492

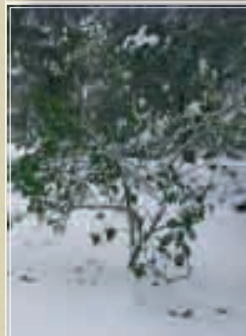
Διανέμεται ΔΩΡΕΑΝ
Συνδρομές προαιρετικές
Ἀριθμ. Λογαριασμοῦ Ἐθνικῆς
Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος:
390/54013303

Ἡλεκτρονική ἐπεξεργασία-Σελιδοποίηση:
Ἄντ. Βακάκης, Θεολόγος-Γραμματεὺς Ἱ.Μ.Κ.Σ.
Διορθώσεις κειμένων:
Πανοσιολ. Ἀρχιμ. Εἰρηναῖος Μπατσάκης

ΕΞΩΦΥΛΛΟ:
«Ἡ Παραβολὴ τοῦ Ἀσώτου».
(Λεπτομέρεια)
Ἔργο
τῆς Ἱ.Μ. Χρυσοπηγῆς Χανίων

ΟΠΙΣΘΟΦΥΛΛΟ:

Χιονισμένη λεμονιά...

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

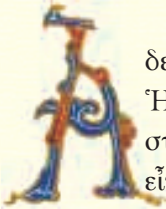
«Λόγος Κατηχητήριος ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς».	
Τῆς Α.Θ.Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. κ. ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ	σελ. 3-4
«Ἡ... ἄλλη πρόταση γιὰ τὴν Παιδεία»	
Τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Κισάμου καὶ Σελίνου κ. κ. ΑΜΦΙΛΟΧΙΟΥ	σελ. 5-6
«Πρόγραμμα Κατανυκτικῶν Ἑσπερινῶν Μ. Τεσσαρακοστῆς 2009»	σελ. 6
«Ὁ διάλογος τοῦ μονόλογου»	
Τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Γέροντος ἀπὸ Κισάμου καὶ Σε- λίνου κ. κ. ΕΙΡΗΝΑΙΟΥ	σελ. 7-8
«Ἐἶσοδος καὶ πορεία στὸ νέο Χρόνο».	
Τοῦ Πανοσιολ. Ἀρχιμ. Ἰγνατίου Θ. Χατζηνικολάου. Ἱεροκήρυκος τῆς Ἱ.Μ. Κισάμου & Σελίνου - τ. Λυκειάρχου.....	σελ. 9-10
«Τὸ ὄνομα στὴ ζωὴ μας»	
Τοῦ Αἰδεσιμολ. Πρωτοπρεσβυτέρου Ἐμμανουὴλ Μπαριωτάκη. Ἀρχιερ. Ἐπιτρόπου Διτ. Κισάμου.....	σελ. 11
«Μεθέορτα».	
Τοῦ Πανοσιολ. Ἀρχιμανδρίτου Εἰρηναίου Μπατσάκη. Ἐφημερίου Βλάτου Κισάμου.....	σελ. 12-13
«Ὁ ταπεινῶν ἑαυτὸν ὑψωθήσεται».	
Τοῦ κ. Κωνσταντίνου Κορναράκη. Ἐπικούρου Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν	σελ. 13-15
«Ἐνορίες τῆς Μητροπόλεώς μας. Ἐνορία Ἁγίου Νικολάου Βουβῶν Κισάμου».	
Τοῦ Αἰδес. Ἱερέως Ἐλευθερίου Μαυρεδάκη. Ἐφημερίου τῆς Ἐνο- ρίας	σελ. 16
«Ἐκδήλωση Τιμῆς. Γιὰ τὸν Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπο Κρήτης κ.κ. Εἰρηναῖο».	σελ. 17
«Ἡ ὑπαπαντὴ τοῦ Σωτῆρος»	
Τοῦ Ἐννιαχωριανοῦ	σελ. 17
«Βιβλιοπαρουσίαση».	
Τοῦ κ. Ἐμμανουὴλ Μποτωνάκη. Ὑπευθύνου τοῦ Ἐκκλ. Βιβλιοπω- λείου τῆς Μητροπόλεως.....	σελ. 18
«Φυσικὸ Περιβάλλον καὶ ἀνθρώπινη δραστηριότητα».	
Τοῦ κ. Ἰωάννου Ἀρνέλλου. Δασολόγου-Μελετητοῦ.....	σελ. 19
«Τί σημαίνει νὰ εἶσαι φτωχός».	
Ἀπὸ τὴν ἴστοσελίδα www.rigizois.gr	σελ. 20
«Οἱ ἁμαρτίες καὶ πὼς σβῆνονται».	
Τοῦ Αἰδεσιμολ. Πρωτοπρ. Εὐαγγέλου Παχυγιαννάκη, Ἀρχιερ. Ἐπι- τρόπου Ἱ.Μ. Πέτρας & Χερρονήσου	σελ. 21
«Ἡ ἀρχαία Ἐπισκοπὴ Κισάμου».	
Τοῦ κ. Ἰωάννου Κ. Παπαδάκη	σελ. 22
«Γραμψοσιανοὶ Τόποι καὶ Θρύλοι. Ἀπ' τὸ Σκινιά στὸ Λυγιά».	
Τοῦ κ. Ἀθανασίου Δεικτάκη. Λογοτέχνη	σελ. 23
«Ἱερατικά Πένθη. Πρωτοπρεσβύτερος Βασίλειος Σημαντηρά- κης».	
Τοῦ κ. Ἰωάννου Σ. Μαυρομμάτη. Διδασκάλου	σελ. 24
«Ἱερατικά Πένθη. Πρωτοπρεσβύτερος Στυλιανὸς Κασαπάκης».	
Τοῦ Αἰδес. Ἀντωνίου Ἀρετάκη. Ἐφημερίου Ἱ.Ν. Εὐαγγ. Θεοτόκου Κισάμου	σελ. 25
«Ἡ Ἐκκλησία σᾶς ἀπαντᾷ».	
[Ἀπαντήσεις σὲ ἐρωτήματα καὶ ἀπορίες πού θέτουν οἱ ἀναγνώστες τοῦ περιοδικοῦ μας].....	σελ. 26
«Τὸ Χρονικὸ τῆς Μητροπόλεώς μας».	
(Ἰανουάριος - Φεβρουάριος 2009).....	σελ. 27-29
«Δωρεές ὑπὲρ τῶν Ἱδρυμάτων τῆς Μητροπόλεώς μας».	σελ. 30
Ἀπολογισμὸς Φιλοπόχου Ταμείου τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Κισά- μου & Σελίνου	σελ. 31
Γιὰ τὴν ἀδιάλειπτη καὶ νηφάλια προσευχή.....	31

+ Β Α Ρ Θ Ο Λ Ο Μ Α Ι Ο Σ

ΕΛΕΨ ΘΕΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ,
ΝΕΑΣ ΡΩΜΗΣ ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ
ΠΑΝΤΙ ΤΩ ΠΛΗΡΩΜΑΤΙ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ,
ΧΑΡΙΣ ΕΙΗ ΚΑΙ ΕΙΡΗΝΗ ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ
ΚΑΙ ΚΥΡΙΟΥ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ,
ΠΑΡ' ΗΜΩΝ ΔΕ ΕΥΧΗ, ΕΥΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΣΥΓΧΩΡΗΣΙΣ

«Δεῦτε λαοί, σήμερον ὑποδεξώμεθα
τῶν νηστειῶν τὸ χάρισμα
ὡς θεοδώρητον καιρὸν τῆς μετανοίας. . .»

(Δευτέρα Ἀ' Ἑβδομάδος Νηστειῶν).

δελφοὶ καὶ τέκνα ἀγαπητὰ ἐν Κυρίῳ,

Ἡ νηστεία, τὴν ὁποίαν μᾶς προτείνει ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία, δὲν εἶναι στέρησις, ἀλλὰ χάρισμα. Καὶ ἡ μετάνοια, εἰς τὴν ὁποίαν μᾶς καλεῖ, δὲν εἶναι τιμωρία, ἀλλὰ θεῖον δῶρημα.

Καὶ ὅταν ἡ Ἐκκλησία διὰ τῆς εὐαγγελικῆς περικοπῆς, τὴν ὁποίαν μόλις ἠκούσαμεν, μᾶς προτρέπη νὰ μὴ θησαυρίζωμεν θησαυροὺς ἐπὶ τῆς γῆς, «ὅπου σῆς καὶ βρῶσις ἀφανίζει», ἀλλὰ νὰ θησαυρίζωμεν θησαυροὺς ἐν οὐρανῷ, ὅπου καμμία ἀπειλὴ φθορᾶς δὲν ὑπάρχει, μᾶς λέγει τὴν ἀλήθειαν.

Διότι ἡ Ἐκκλησία δὲν εἶναι ἐκ τοῦ κόσμου τούτου, ἀλλὰ ζῆ εἰς τὸν κόσμον τούτον καὶ τὸν γνωρίζει.

Γνωρίζει τὸν ἄνθρωπον· τὰς πραγματικὰς του ἀνάγκας καὶ ταλαιπωρίας.

Γνωρίζει καλῶς τὴν ἐποχὴν μας. Τὴν ἐποχὴν τῶν μεγάλων ἐξελίξεων καὶ ταχυτήτων. Τοῦ καταγιομοῦ τῶν πληροφοριῶν καὶ τῶν συγχύσεων. Τῶν πολλῶν φόβων, ἀπειλῶν καὶ καταρρεύσεων...

Δι' αὐτό, ἡρεμα καὶ σταθερὰ καλεῖ τοὺς πάντας εἰς μετάνοιαν. Δι' αὐτό, ἀποτρέπει τὰ τέκνα της νὰ πάρουν ἐσφαλμένον δρόμον μὲ τὸ νὰ θησαυρίζουν τὸν κόπον τους καὶ νὰ στηρίζουν τὴν ἐλπίδα τους ἐπὶ βάσεων σαθρῶν. Ἀλλὰ τὰ προτρέπει νὰ θησαυρίζουν ἐν οὐρανῷ. Διότι ὅπου εἶναι ὁ θησαυρὸς ἡμῶν, ἐκεῖ εὐρίσκεται καὶ ἡ καρδιά ἡμῶν.

Ὁ θησαυρὸς ποὺ δὲν φθείρεται καὶ ἡ ἐλπίς ποὺ δὲν καταισχύνει, εἶναι ἡ θεία Ἀγάπη ἢ συνεκτικὴ τῶν πάντων Δύναμις. Εἶναι ὁ σαρκωθεὶς Θεὸς Λόγος, ποὺ μένει μεθ' ἡμῶν εἰς τὸν αἰῶνα.

Αὐτὸς εἶναι ὁ ἁγιασμὸς τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων ἡμῶν. Καὶ δὲν ἦλθε νὰ κρῖνῃ ἀλλὰ νὰ σώσῃ τὸν κόσμον. Δὲν ἦλθε νὰ ἐπιπλήξῃ ἀλλὰ νὰ θεραπεύσῃ. «Πλήττει συμπαθῶς καὶ σπλαγχνίζει θερμῶς».

Κατήγγησε τὸν τὸ κράτος ἔχοντα τοῦ θανάτου, τοῦτ' ἔστι τὸν διάβολον. Ἐξήλειψε τὸ ἀμειδῆς τοῦ θανάτου. Δηλαδή τὴν χωρὶς μειδίαμα σκοτεινὴν μορφὴν καὶ παρουσίαν τοῦ θανάτου. Ἡ ὁποία ὅταν ὑπάρχει, ἀμαυρώνει καὶ δηλητηριάζει ὅλην τὴν ζωὴν καὶ τὴν χαρὰν τοῦ ἀνθρώπου.

Δι' αὐτό, ὅταν ἡ καρδιά καὶ ἡ ἀγάπη μας εἶναι ἐστραμμέναι εἰς τὸν Θεάν-

θρωπον Κύριον, τὸν καὶ νεκρῶν καὶ ζώντων τὴν ἐξουσίαν ἔχοντα, τότε ὅλα φωτίζονται καὶ μεταμορφώνονται.

Καὶ ὅταν ὁ Ἀπόστολος προτρέπη νὰ μὴ στηριζώμεθα «ἐπὶ πλούτου ἀδηλοτητι, ἀλλ' ἐν τῷ Θεῷ τῷ ζῶντι, τῷ παρέχοντι ἡμῖν πάντα πλουσίως εἰς ἀπόλαυσιν» (Α΄ Τιμ. 6, 17), μᾶς διαβεβαιώνει ὅτι ἡ ἀληθινὴ ἀπόλαυσις τῆς ζωῆς εἶναι ἐκεῖνο ποῦ μᾶς δίδει ὁ Θεὸς καὶ ἡμεῖς τὸ δεχόμεθα μὲ εὐγνωμοσύνην καὶ εὐχαριστίαν. Τότε τὸ ὀλίγον εἶναι πλούσιον, ὡς εὐλογημένον· καὶ τὸ πρόσκαιρον καὶ στιγμιαῖον λάμπει μὲ φῶς αἰωνιότητος.

Τότε, ὄχι μόνον αἱ χαρὰὶ τῆς ζωῆς ἔχουν κάτι ποῦ δὲν παρέρχεται. Ἀλλὰ καὶ αἱ δοκιμασίαι καὶ αἱ θλίψεις γίνονται ἀφορμαὶ θείας παρακλήσεως.

Ἡ θεία οἰκονομία τῆς σωτηρίας μας εἶναι βεβαία. Εἶναι «ὁ βάθει σοφίας φιλανθρώπως πάντα οἰκονομῶν». Καὶ ἡ παρακαταθήκη τῶν κόπων μας ἐξησφαλισμένη, διότι «*παρακατατιθέμεθα τὴν ζωὴν ἡμῶν ἅπασαν καὶ τὴν ἐλπίδα*» εἰς τὸν Θεάνθρωπον Κύριον.

Δι' αὐτό, ὅταν τὸ εὐαγγέλιον μᾶς παραπέμπῃ εἰς τὸν οὐρανόν, κυριολεκτεῖ. Μᾶς προσγειώνει εἰς τὴν πραγματικότητα τῆς γῆς ἢ ὁποῖα ἔγινεν οὐρανός.

Αὐτὴν τὴν βεβαιότητα ζῆ καὶ ὁμολογεῖ ἡ Ἐκκλησία.

«*Διὰ τοῦ Σταυροῦ σου, Χριστέ, μία ποιμνὴ γέγονεν Ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων καὶ μία Ἐκκλησία· οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ ἀγάλλεται, Κύριε, δόξα σοι*».

Μᾶς χαρίζει τὴν δυνατότητα νὰ ζήσωμεν τὸ θαῦμα ὅτι ἡ γῆ ἔγινεν οὐρανός. Καὶ ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἐντὸς ἡμῶν ἐστὶ.

Αἱ ρίζαι τοῦ ἀνθρώπου εὐρίσκονται εἰς τὸν οὐρανόν. Χωρὶς τὴν Ἐκκλησίαν εἴμεθα μετέωροι καὶ ἀνέστιοι.

Ἡ Ἐκκλησία εἶναι τὸ σπίτι μας. Ὅσον ἐπιστρέφει ὁ ἄνθρωπος εἰς αὐτήν, τόσον ἐπιστρέφει εἰς τὸν ἑαυτὸν του, ἔρχεται εἰς ἑαυτόν. Ὅσον ἀπομακρύνεται, χάνεται καὶ ἐξαχρειοῦται.

Ὅσον πλησιάζομεν τὴν Ἐκκλησίαν, αἰσθανόμεθα τὴν γνησιότητα τοῦ ἀληθινοῦ. Βλέπομεν τὸν οὐράνιον Πατέρα νὰ μᾶς περιμένῃ ἔξω ἀπὸ τὴν οἰκίαν.

Μᾶς πείθει ἡ αἴσθησις τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κάλλους. Ἡ παρουσία τῆς κραταιᾶς ἀγάπης ποῦ νικᾷ τὸν θάνατον. Καὶ ὄχι τοῦ φθαρτοῦ καὶ ἀμφιβόλου ποῦ ἐμπαίζει τὸν ἄνθρωπον.

Ἄς ἀκούσωμεν, λοιπόν, τὴν θεῖαν πρόσκλησιν νὰ εἰσέλθωμεν εἰς τὸ πέλαγος τῆς νηστείας, διὰ νὰ φθάσωμεν εἰς τὸν λιμένα τοῦ φωτὸς καὶ τῆς ἀναστάσεως σὺν πᾶσι τοῖς Ἁγίοις.

Ἁγία καὶ Μεγάλῃ Τεσσαρακοστή, βθ'
+ Ὁ Κωνσταντινουπόλεως
διάπυρος πρὸς Θεὸν εὐχέτης πάντων ὑμῶν

‘Η... ἄλλη πρόταση γιά τήν Παιδεία

«Ἡ παιδεία, μετάληψις ἀγιότητος ἐστί»

(Ἁγ. Ἰω. Χρυσόστομος)

Τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου
Κισάμου & Σελίνου κ.κ. Ἀμφιλοχίου

Μία ταινία πού παίχτηκε πρόσφατα, τό *Trainspotting*, μᾶς καλοῦσε νά διαλέξωμε τί εἶδους ζωή θέλωμε νά ζοῦμε. Σκέφτομαι πώς ἂν αὐτό τό μεταφέρωμε στό ἐκπαιδευτικό μας σύστημα ἴσως εἶναι καιρός νά ἐπιλέξωμε, ἐπιτέλους, τί εἶδους παιδεία θέλωμε νά ἔχωμε. Θέλωμε μιά παιδεία πού νά ὀδηγή στήν ἐξειδίκευση, τόν ἀτομισμό, τόν ἐγωϊσμό, τήν παπαγαλία, τήν συσσώρευση στείρων ἐγκεφαλικῶν γνώσεων μέσα ἀπό ἀνέραστα καί στυφά ἐγχειρίδια; Μιά παιδεία πού διδάσκοντες, διδασκόμενοι καί πολιτεία, θά καταναλώνουν ὅλη τήν ἱκμάδα καί ζωντάνια τους στή διαμάχη γιά τό πόσες ὥρες μάθημα θά ἔχει ὁ τάδε κύκλος, πόσα χρήματα θά διατεθοῦν γιά τά ἄσχημα κτίρια, γιά τήν ἔλλειψη ὑποδομῆς καί γιά τό πόσο κοστίζουν οἱ ζημιές στά ὑπό κατάληψιν σχολεῖα; Ἡ μήπως ὀραματιζόμεστε μιά παιδεία ὡς συνολική πρόταση ζωῆς, ὅπως τήν σπούδασαν καί τήν ἔζησαν οἱ τρεῖς μεγάλοι φωστῆρες τῆς Ἐκκλησίας μας (Βασίλειος ὁ Μέγας, Γρηγόριος ὁ Θεολόγος καί Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος) πού καί πάλι τιμᾶ ἡ οἰκουμένη ὅλη, μαζί καί ἡ Ἑλληνική Πολιτεία καί Παιδεία; Γι’ αὐτούς ἡ παιδεία ἦταν φιλοσοφία, ἦταν ρητορική, ἦταν ἰατρική, ἀστρονομία, φιλολογία, θεολογία, ἦταν μουσική, ἦταν τέχνες, ἦταν ψυχολογία, ἦταν ὅλα. «Μέγα πρός μαρτυρίαν παιδεύσεως τό πολλῶν ἀνθρώπων ἰδεῖν ἄσπετα, καί νόον γνῶναι» θά μᾶς πῆ ὁ Μέγας Βασίλειος, ἐκφράζοντας τήν βαθιά ἐκτίμηση τῆς ἀπεραντοσύνης τῆς γνώσεως. Τό

νά γίνει κανεῖς μορφωμένος ἄνθρωπος, ἄνθρωπος κατανοήσεως, ἀποτελεῖ ἐπίτευγμα πολλῶν ἐτῶν. Εἶναι ἔργο σπουδῆς μιᾶς ὀλόκληρης ζωῆς πού κυριαρχεῖται ἀπό πνεῦμα συνεχοῦς ἐνδιαφέροντος, πνεῦμα ταπεινοφροσύνης καί ὑπομονῆς. Παιδεία γιά τούς Ἑλληνας Πατέρες εἶναι μόρφωση σώματος καί μόρφωση ψυχῆς. Μοιάζει μ’ ἓνα μακρú καί πολύπλευρο ταξίδι, μέ κυρίαρχη τήν αἴσθηση τῆς ἀληθινῆς χαρᾶς. Πρόκειται γιά τήν χαρά τῆς διανοήσεως, τῆς ἀνακαλύψεως, τῆς δημιουργικότητος, τῆς κατανοήσεως. Μία γνώση πού συνδέεται ἄμεσα μέ τή μέριμνά μας γιά τόν ἄνθρωπο. Γιατί ἡ παιδεία συνδέεται ἄρρηκτα μέ τήν φιλανθρωπία. Γι’ αὐτόν τό λόγο τόσο οἱ Ἑλληνας Πατέρες, ὅσο καί οἱ Ἑλληνας φιλόσοφοι, μίλησαν γιά τήν καλοσύνη καί τήν ἀγαθοσύνη, χρησιμοποιώντας τήν ἴδια φράση «καλός-κάγαθός», μία φράση ἡ ὁποία συνδυάζει τίς ἰδέες τῆς καλοσύνης καί ὁμορφιάς σέ μία κοινή ἔννοια. Γιατί στήν αὐθεντική τῆς μορφῆ ἀληθινή γνώση εἶναι ἡ γνώση ἡ ὁποία προωθεῖ τόν ἄνθρωπο ἠθικά ὅπως καί διανοητικά.

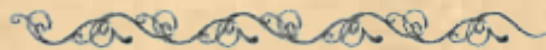
Γιά νά δοῦμε ὅμως τελικά τί εἶδους παιδεία ἐπιλέγομε χρειάζεται νά δοῦμε τί εἶδους πολιτισμός γεννιέται μέσα ἀπό τήν σημερινή παιδεία. Καί εἶναι πανδομολογούμενο ὅτι, ὅπως σοφά σημειώνει ἓνας μέγας διανοούμενος καί Θεολόγος τῶν καιρῶν μας, κύρια χαρακτηριστικά τοῦ σύγχρονου πολιτισμοῦ μας εἶναι: ἡ ἀτομοκρατία, ὁ εὐδαιμονισμός, ἡ χρησιμοθηρία καί ἡ λογοκρα-

τία. Ένας πολιτισμός που γεννά πολλή παραγωγή και λίγη τέχνη. Οι νόες μας έχουν γίνει στενότεροι του ορίζοντα και οι γαστέρες μας ευρυχωρότερες γής και ουρανών. Η πληροφορία κυβερνά τον κόσμο μά συνάμα και τον συνδλίβει. Τό βασίλειο τής τεχνολογίας, τής ευμάρειας και τής ανάπτυξης υποσχεταί τά πάντα. Άλλά γιά τραγική απογοήτευση τών υπηκόων τούτου τού βασιλείου, νιώδουμε μέ τόν πίο τραγικό τρόπο, τήν αδυναμία του και τήν απανθρωπιά του. Υπάρχουν στιγμές που ή αποτυχία τού σύγχρονου πολιτισμού είναι οικτρή. Άλλοι πλανώνται στήν πλανηταρχία τους, ζούν στήν προπετη εύτυχία τους, άλλοι πενθούν. Οι πρώτοι γεύονται τή θεική τους άμβροσία, αυτόθεοι, ή... καλύτερα ανθρωπόθεοι! Κάποιοι άλλοι αναζητούν μέσα στήν θλίψη τους. Τί άραγε;

Σ' αυτή τήν τραγική πραγματικότητα γεννάται έντονο τό έρώτημα. Πώς μπορεί νά λειτουργήσει λυτρωτικά ή παιδεία; Μας τό λένε ξεκάθαρα οι Τρεις Ίεράρχες: «ή παιδεία μετάληψις αγιότητός έστι», τονίζοντας τή σημασία τού αγώνα γιά

τήν ζωή τού ανθρώπου, τή σημασία τού αγώνα γιά νά έρδει τό βίωμα. Γιατί ή παιδεία είναι πάνω άπ' όλα βίωμα. Όσες γνώσεις κι άν κατακτήσωμε, άν δέν ζήσωμε αυτά που δίνουν νόημα και αξία στή ζωή: τήν αγάπη, τήν πίστη, τά παραδείγματα τής ζωής και τήν πείρα από τά λάθη μας, είναι μάταιες οι γνώσεις μας. Η πραγματική παιδεία έλευθερώνει τόν άνθρωπο, τόν οδηγεί στήν αληθινή εύτυχία τής γνώσης, όσο και τής ζωής, στήν έπαφή μέ τήν αγιότητα, στήν κοινωνία μέ τό Θεό διασώζοντας έτσι τό ανθρώπινο πρόσωπο, τό όποιο παύει πλέον νά είναι άτομο, μονάδα. Στήν έποχή μας, λοιπόν, που όλα γίνονται και γιορτάζονται έπιδερμικά και έπιφανειακά, στήν έποχή μας, που και πάλι εγείρεται τό θέμα γιά τό μέλλον τής Έλληνικής Παιδείας, στήν έποχή μας που ό άνθρωπος είναι δύτης και δύμα, σ' αυτή τήν έποχή οι Τρεις Ίεράρχες κομίζουν μέ τήν ζωή και τήν διδασκαλία τους, μία πρόταση ζωής. Άς προβληματιστούμε πάνω σ' αυτή τήν αλλιώςτική πρόταση παιδείας.

Π Ρ Ο Γ Ρ Α Μ Μ Α

ΕΣΠΕΡΙΝΟΥ ΤΗΣ ΣΥΓΓΝΩΜΗΣ & ΚΑΤΑΝΥΚΤΙΚΩΝ ΕΣΠΕΡΙΝΩΝ 2009

ΗΜΕΡΑ	ΩΡΑ	ΙΕΡΟΣ ΝΑΟΣ	ΟΜΙΛΗΤΗΣ	ΘΕΜΑ
Κυριακή τής Τυρινής 1/3/2009	5.00μ.μ.	Ί. Πατριαρχική Μονή Όδηγητρίας Γωνιάς	Παν/τος Άρχιμανδρίτης π. Μεθόδιος Βερνιδάκης Πρωτοσύγκελλος Ίεράς Άρχιεπισκοπής Κρήτης	«Η άσκητική ώραίότητα τής Μεγάλης Τεσσαρακοστής»
Α΄ Κυριακή τών Νηστειών 8/3/2009	6.30μ.μ.	Ευαγγελισμού τής Θεοτόκου	Παν/τος Άρχιμανδρίτης π. Ίουστίνος Μπαρδάκας Πρωτοσύγκελλος Ίεράς Μητροπόλεως Φλωρίνης	«... και δίδαζον ήμάς πώς δεί προσεύχεσθαι...» Η τέχνη τής προσευχής
Β΄ Κυριακή τών Νηστειών 15/3/2009	6.30μ.μ.	Άγ. Σπυρίδωνος	Παν/τος Άρχιμανδρίτης π. Είρηναίος Μπατσάκης Δ/ντής Ίδιαπέρου Γραφείου Ί. Μητροπόλεως Κισάμου & Σελίνου	«Η πνευματική ζωή και ό άγιασμός τού πιστού μέσα άπό τόν Άγιο Γρηγόριο τόν Παλαμᾶ»
Γ΄ Κυριακή τών Νηστειών 22/3/2009	6.30μ.μ.	Ευαγγελισμού τής Θεοτόκου	Παν/τος Άρχιμανδρίτης π. Δοσίθεος Κανέλλος Ίηγούμενος Ίεράς Μονής Τατάρνης	«Προσκύνησις Τιμίου Σταυρού ή προσκύνησις είδώλων;»
Δ΄ Κυριακή τών Νηστειών 29/3/2009	6.30μ.μ.	Άγ. Σπυρίδωνος	Παν/τος Άρχιμανδρίτης π. Ίερώνυμος Νικολόπουλος Γραμματέας Γραφείου Προσωπικού Ίεράς Άρχιεπισκοπής Αθηνών	«Τό ήθος τής Όρθοδόξου προσευχής»
Ε΄ Κυριακή τών Νηστειών 5/4/2009	6.30μ.μ.	Ευαγγελισμού τής Θεοτόκου	Όσιολογιώτατη Μοναχή Θεοζένη Καθηγουμένη Ίεράς Μονής Χρυσοπηγής	« Μεγάλη Σαρακοστή. Πρόγευση τής αιωνιότητος»

Ὁ διάλογος τοῦ μονολόγου

Τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου
Γέροντος ἀπό Κισάμου & Σελίνου
κ.κ. Εἰρηναίου

Η ἐξωστρέφεια εἶναι τό χαρακτηριστικό τῆς ἐποχῆς μας. Ὅλα ἔγιναν θόρυβος, τρέξιμο καί ἄγχος. Ἡ ἐργασία, χειρονακτική καί πνευματική, χρειάζεται ἀδιάκοπες δραστηριότητες. Οἱ βάρδιες στά ἐργοστάσια κι οἱ ὥρες γραφείων ρυθμίζουν τή ζωή τοῦ σημερινοῦ καί τό ρολοῖ δίπλα στό μαξιλάρι του γίνεται ἐφιάλτης.

Ἡ ἀνεργία ἔχει τίς δικές της δραστηριότητες: Τρεχάματα, ἀπεργίες, συγκρούσεις καί παραπέρα ἀκόμη ἔχει κλοπές, ληστείες, ναρκωτικά καί αὐτοκτονίες.

Ἡ διασκέδαση, ἡ καλούμενη «ψυχαγωγία», ἔχει ἐκδρομές, χορούς, θορύβους καί ἤχους πού τρυπᾶνε τ' αὐτιά καί τό μυαλό τοῦ ἀνθρώπου.

Ἄν προσθέσωμε σ' αὐτά τίς ρεκλάμες τοῦ ἐμπορίου καί τίς προπαγάνδες τῆς πολιτικῆς ἡ εἰκόνα τῆς ἐξωστρέφειας γίνεται ἀκόμη πλείο σκοτεινή.

«Θόρυβοι εἰκόνες ἀλλεπάλληλες, βία ἀτελείωτη, ἀχαλίνωτος ἐρωτισμός μέ τέτοια ταΐζεται κάθε μέρα ὁ ἀνθρώπος... Μιά ἀφηνιασμένη προπαγάνδα κατάλληλη γιά πλύση ἐγκεφάλου ἀφαιρεῖ ἀπό τόν ταλαίπωρο ἄνθρωπο καί τό τελευταῖο λεπτό περισυλλογῆς». (Ὁ μικρούλης Θεός τοῦ GRASSE).

Ὁ σημερινός ἄνθρωπος δέν ἔχει ὥρες ἠρεμίας, σιωπῆς καί περισυλλογῆς. Δέν ἔχει καιρό νά μιλήσει μέ τόν ἑαυτό του, νά γνωρίσει τόν ἑαυτό του καί νά ἀνακαλύψει τόν ἑαυτό του.

Ἔτσι μπορεῖ κανεῖς νά ἐξηγήσει τό κενό πού αισθάνεται ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος στήν ὕπαρξη καί στή ζωή του κι ἔτσι ἐπίσης μπορεῖ νά ἐξηγήσει τήν ὀδυνηρή μοναξιά, πού βασανίζει ἑκατομμύρια ἀνθρώπων.

Ἔτσι μπορεῖ κανεῖς νά ἐξηγήσει τή σύγχυση πού ὑπάρχει στίς σχέσεις καί στή γλώσσα τῶν σημερινῶν ἀνθρώπων κι ἔτσι ἐπίσης μπορεῖ νά ἐξηγήσει τήν ἀναισθησία πού δείχνει ὁ σημερινός ἄνθρωπος στίς καθημερινές καταστροφές τῆς ζωῆς.

«Ψυχή μου, ψυχή μου ἀνάστα τί καθεύδεις;» Ψυχή, κυρά ψυχή, σήκω ἀπάνω. Γιατί κοιμᾶσαι;».

Νά λοιπόν καί μιᾶ ἄλλη φωνή πού μᾶς σερβίρει τό κανάλι τῆς Ἐκκλησίας τώρα τή Μεγάλη Σαρακοστή. Μιά φωνή πού μᾶς ἔρχεται ἀπό τά μυστικά βάθη τοῦ ἑαυτοῦ μας. Εἶναι ἡ φωνή ἀναζήτησης τοῦ ἀποξεχασμένου καί χαμένου ἑαυτοῦ μας. Εἶναι ἡ ἀναζήτηση τῆς εἰκόνας τοῦ Θεοῦ, πού ἡ «ἁμαρτία» ἀδιάκοπα τήν κυνηγᾶ νά τή λερώσει καί νά τή συντρίψει. Εἶναι ἡ ἴδια ἡ προσωπικότητα μας, πού ὁ τεχνοκρατούμενος πολιτισμός μας τήν χτυπᾶ ἀνελέητα καί τήν καταποντίζει.

«Ψυχή μου, ψυχή μου ἀνάστα...».

Τά λόγια φαίνονται μονόλογος κι ὅμως εἶναι ὁ βαθύτερος διάλογος ἀπό τά βάθη τοῦ ἀνθρώπου γιά τό βάθος τῆς ζωῆς.

Ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος ἰσχυρίζεται πώς κάνει διάλογο μέ τό συνάν-

θρωπό του, προσθέτοντας ακόμη μιὰ απάτη στή ζωή του. Γιατί, πῶς μπορῶ νά κατανοήσω τόν συνάνθρωπό μου, ὅταν δέν γνωρίζω τόν ἴδιο τόν ἑαυτό μου; Ποιός θά μιλήσει μέ ποιόν;

Μηδενικό καί μηδενικό δέν κάνουν ἄθροισμα.

Κατηγορήσαν παλαιότερα τόν χριστιανισμό πῶς μέ τήν ἐσωστρέφεια πού καλλιεργεῖ κάνει τόν ἄνθρωπο μυστικιστή καί ἀπόκοσμο. Δέν ἀρνούμεθα τίς ὑπερβολές ἀνθρώπων καί ἐποχῶν.

Σέ μιὰ ἐποχή ὅμως, σάν τή δική μας, πού ὁ ἄνθρωπος μέσα στή μαζοποίηση καί τήν τεχνοκρατία χάνει τήν ψυχή καί τήν προσωπικότητα του, μιὰ στροφή καί ἐπιστροφή στό βάθος, εἶναι ζήτημα ζωῆς καί σωτηρίας τῆς ἀνθρωπότητας.

Σέ μιὰ ἐποχή, σάν τή δική μας, «πού ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἕνα κινητό μηδενικό καί φτιάχνει τόν κόσμο τρέχοντας πίσω ἀπό ψευδαισθήσεις», (Μονιέ), ἡ ἀφύπνιση τῆς συνείδησης εἶναι ὁ μοναδικός δρόμος νά ξαναβροῦμε τήν πραγματικότητα τῆς ζωῆς.

Σέ μιὰ ἐποχή πού ἡ ἀνθρωπότητα ὀλόκληρη χρειάζεται μιὰ ἀναθεώρηση τοῦ πολιτισμοῦ της, μιὰ νέα Ἀναγέννηση, ἡ ἐπιστροφή στό βάθος, ἐκεῖ πού φυλάσσονται τά «ἀρχέτυπα» τῆς ζωῆς, εἶναι ἡ μόνη ἐγγύηση γιά μιὰ ἀληθινή ἀνάπλαση τοῦ κόσμου καί τοῦ ἀνθρώπου.

«Ψυχή μου, ψυχή μου ἀνάστα...».

Τό κανάλι τῆς Μ. Σαρακοστῆς δίνει τό σύνθημα στό δρόμο καί στό χριστιανικό λαό τῆς Ἑλλάδας.

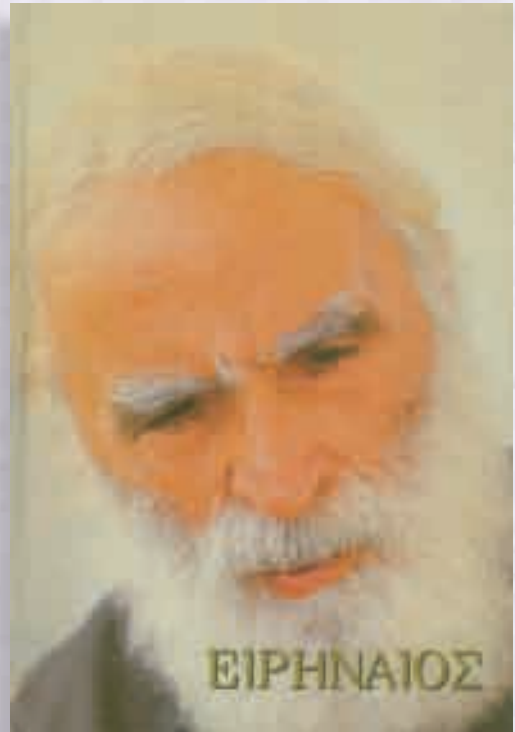
Θά μπορέσουν ἄραγε νά τό ἀκούσουν οἱ δασκαλοὶ του καί οἱ παιδαγωγοὶ του;

Θά μπορέσουν νά τό ἀκούσουν οἱ πνευματικοὶ καί πολιτικοὶ του ἡγέτες;

**Ἀπό τό Βιβλίο
«Μηνύματα Εὐθυνης & Ἀφύπνισης».
Χανιά, 1988**

Εἰρηναῖος

Κυκλοφόρησε ἀκόμα ἕνα πολύ ὁμορφο βιβλίο ἀφιερωμένο στόν πολυσέβαστο Γέροντά μας, Μητροπολίτη πρώην Κισάμου & Σελίνου κ. Εἰρηναῖο Γαλανάκη, ἀπό τήν κ. Μαρία Ἀνυσάκη-Πάλλιου.

Ὅπως σημειώνει ὁ ἐπιμελητής τῆς ἐκδόσεως, στόν Τόμο αὐτό εἶναι γραμμένες πολλές φωνές, οἱ ὁποῖες μιλοῦν καί γράφουν πρὸς τιμὴν τοῦ Γέροντος Εἰρηναίου.

Αὐτό δηλώνει καί ὁ ὀρισμός τοῦ βιβλίου, «Πολυφωνικό Πορτραῖτο», γιατί περιλαμβάνονται σ' αὐτό πλήθος ἐμπειριῶν καί γεγονότων ἀνθρώπων πού ἔζησαν κοντά του καί διδάχτηκαν ἀπ' αὐτόν.

Πολλά συγχαρητήρια ἀξίζουν σέ ὅσους ἐργάστηκαν καί πραγματοποιήσαν αὐτό τό σπουδαῖο ἔργο, μέσα ἀπό τό ὁποῖο ὁ ἀναγνώστης θά ἔχει τήν εὐκαιρία νά μάθει ἀκόμα περισσότερα πράγματα γιά τόν Παπποῦ τῆς Κρήτης.

Εἴσοδος καί πορεία στό Νέο Χρόνο.

Τοῦ Πανοσ. Ἀρχιμανδρίτου Ἰγνατίου Χατζηνικολάου
Θεολόγου τ. Λυκειαρχοῦ
Ἱεροκήρυκος τῆς Ἱ. Μ. Κισιάμου & Σελίνου

Ἐ τῆ χάρις τοῦ Θεοῦ εἰσήλθαμε στόν νέο χρόνο. Ποικίλα τά αἰσθήματα Πιό πολύ μουντός παρὰ λιόφωτος ὁ οὐρανός.

Γιά τόν καινούργιο χρόνο διάβασα πολλά ἀπό πεζά, ἀπό ποιήματα, ἀπό ἔθιμα καί προλήψεις κ.λ.π. Πολλά ἀπ' αὐτά ἦταν ἐνδιαφέροντα, τά περισσότερα τετριμμένα καί ἀνάλατα. Ξάφνου, στάθηκα σέ ἓνα ὑπέροχο ἄρθρο τοῦ ἐκλεκτοῦ ἐκ Κύπρου Θεολόγου Μιχαήλ Μιχαηλίδη, τακτικοῦ ἀρθρογράφου στήν ἐβδομαδιαία Ἐκκλησιαστική ἐφημερίδα «Ὁρθόδοξος Τύπος», πού ἔχω τήν τιμὴν τῆς γνωριμίας μας. Ἕνας πολυγραφότατος σέ ἄρθρα καί βιβλία δόκιμος Θεολόγος. Τόσο χάρηκα αὐτό τό γραφτό πού, ὅπως κάνω κατά διαστήματα, πού σάν πολύτιμο μαργαρίτη σπεύδω νά κάνω δῶρο στούς ἀγαπητούς μας ἀναγνώστες.

Τίτλος τοῦ ἄρθρου τοῦ κ. Μιχαηλίδη «Ἐμπρός εἰς τόν χρόνον καί εἰς τόν θάνατον». Ἄς τό ἀπολαύσομε λοιπόν:

«Ὅμορφη εἶν' ἡ ζωή. Ὀλοπλούμιστη ἀπό χαρές καί γέλιο καί τραγοῦδι. Ἕνα ξεφάντωμα τῆς ψυχῆς π' ἀναζητᾶται τῆ γεύση τοῦ αἰώνιου. Τό ξέρει. Τό γνωρίζει πολύ καλά. Θά τό 'θελε τοῦτες οἱ χαρές οἱ τωρινές, νά παραμένουν ἀσάλευτες γιά πάντα.

Μά ὁ ἄνθρωπος, πλασμένος γιά τήν αἰώνια χαρά, ὁ ἴδιος ἔγινε ὁ δολοφόνος τῆς. Τῆ σκότωσε πρὶν ἀκόμα ὀλοκληρώσει τήν ἀπόλαυσή τῆς. Στόν παράδεισο τῆς τρυφῆς εἶχε «ἀγγελική μεγαλοφυΐα», ὅπως λέγει ὁ ἅγιος Γρηγόριος Νύσσης. Ἄγγελος ἦτανε, μέ ἀνθρώπινη σάρκα.

Κι ἐκεῖ πού ἄρχιζε τό πανηγύρι τῆς ἀτέλειωτης χαρᾶς, τό διέκοψε ἀπότομα ἡ ὀδύνη τῆς πτώσης. Κι ἡ «συμφωνία τῆς χαρᾶς» (Μπετόβεν), θά γινότανε «ἡμιτελής συμφωνία» (Σούμπερτ) ἢ ἓνα *Matche Funebre*, (πένθιμο Ἐμβατήριο).

Ὁ ἄνθρωπος δέ στάθηκε καλός καπετάνιος τῆς ἐλευθερίας του. Ἡ ἐνοχή του θά γίνει θλίψη, πόνος καί σπαραγμός. Πολύ ἐκφραστικός εἶναι ὁ στίχος τοῦ ποιητῆ. «*Εγὼ τὰ μάρανα τὰ ρόδα. Ἐγὼ τό σῶπασα τ' ἀηδόνι*».

Αὐτό θά εἶναι τό θρηνητικό τραγοῦδι τοῦ Ἀδάμ, πού κάθετα «ἀπέναντι τοῦ παραδείσου». Οἱ χαρές, μετὰ τήν πρώτη καταιγίδα τῆς ἱστορίας, δέ θά σβήσουνε, ἀλλά θάναι ζυμωμένες μέ τόν πόνο τῆς ἐνοχῆς. Ὁ ἄνθρωπος θά βρῆται πιά μπροστά στό χρόνο καί στό θάνατο. Θά στοχάζεται τῆ ζωὴ μέ φόντο πιά τό θάνατο. Θά ἀπενίξει τῆ ζωὴ μ' αἰσιοδοξία καί θά ἀκούει τῆς μουσικῆς τίς γοητευτικῆς μελωδίες, ἀλλά μέ τήν προσδοκία τῆς αἰώνιας καί χωρὶς τέλος, οὐράνιας συναυλίας τῶν ἁγίων ἀγγέλων καί ἀρχαγγέλων. Θ' ἀναμένει τήν «*πανήγυριν καί Ἐκκλησίαν τῶν πρωτοτόκων, τῶν ἐν οὐρανοῖς ἀπογεγραμμένων*» (Ἐβρ. 12,23)

Χρόνος καί θάνατος. Χρόνος καί αἰωνιότητα. Ὁ χρόνος φεύγει. Ὁ θάνατος ἔρχεται. Ἡ αἰωνιότητα, τό τέρμα, χωρὶς τέρμα Ἀτέρμονη.

Μέσα στό χρόνο παίζεται τό θέατρο τῆς ζωῆς. Κι ἀπό τήν ἐπιτυχία τοῦ θεάτρου τῆς ζωῆς, ἐξαρτᾶται τό πέρασμα ἀπό τό θάνατο στήν κρίση καί τήν ἀθανασία.

Τελικά, ὁ χρόνος θά κρίνει τήν αἰωνιότητα. Ὅποιος ἔχει κατανοήσει τοῦ χρόνου τήν ἀξία, αὐτός ἔχει κατανοήσει τῆ φιλοσοφία τῆς ζωῆς. Καί ἡ φιλοσοφία τῆς ζωῆς δέν εἶναι τίποτ' ἄλλο, παρὰ αὐτογνωσία καί θεογνωσία.

Γνώση τοῦ ἀνθρώπινου προσώπου καί γνώση τοῦ Θεοῦ.

«*Ρέει γάρ ὁ χρόνος καί οὐκ ἐκδέχεται τόν βραδύνοντα*», λέγει ὁ Μέγας Βασίλειος. Ὁ χρόνος μοιάζει σάν τό ποτάμι πού τρέχει καί δέν γυρίζει πίσω. Τήν ἀξία τοῦ χρόνου τήν ἔχουνε διαπιστώσει ὅλοι οἱ σοφοί τοῦ κόσμου. Ἀπ' τίς πρώτες τάξεις τοῦ Γυμνασίου μαθαίναμε τό «*χρόνου φείδου*», τοῦ Μενάνδρου. Ἄλλο ἀρχαῖο ρητό ἔλεγε «*Μόνος γάρ χρόνος ἐστίν ἀνθρώπων κριτής*». Ὁ χρόνος, ὁ μόνος δικαστής τῶν ἀνθρώπων. Ἰδιαίτερη βαρύτητα ἔχει ὁ λόγος τοῦ θεόπνευστου ἀποστόλου Παύλου, «*ἐξαγοραζό-*

μενοι τόν καιρόν, ὅτι αἱ ἡμέραι πονηραὶ εἰσὶν» (Ἐφ. 5, 16). Ὁ Παν. Τρεμπέλας πολύ ὠραία ἐρμηνεύει τὸ στίχο: «Ἡ σύνεσις δὲ καὶ ἡ σοφία σας θά φαίνεται μέ τὸ νά ἐπωφελήσθε πνευματικῶς κάθε εὐκαιρίαν καὶ μέ πᾶσαν σπουδὴν νά ἀρπάζετε αὐτήν. Δέν πρέπει νά χάνετε καμμίαν εὐκαιρίαν, διότι αἱ ἡμέραι τοῦ ἐπικρατοῦντος κακοῦ, εἶναι γεμᾶται σκάνδαλα, καὶ ὡς ἐκ τούτου αἱ μέν εὐκαιρίαι τοῦ ἀγαθοῦ παρουσιάζονται σπανιώτερον, αἱ δὲ ἀφορμαὶ πρὸς τὸ κακόν εἶναι πολυπληθέστεραι».

Ἐάν οἱ ἄνθρωποι ὑποβάλλονται σέ τόσους κόπους καὶ σέ τόσες θυσίες καὶ καταβολὴ χρημάτων γιὰ νά κερδίσουν μερικά λεπτά τῆς ὥρας - ὅπως ἔγινε μέ τὴ γέφυρα Ρίου-Ἀντιρρίου, καὶ ἄλλα πολλά τεχνολογικά ἔργα, πῶς ἐμεῖς οἱ χριστιανοὶ θά ξοδέψουμε ἄσκοπα τὸ χρόνο καὶ κάθε εὐκαιρία τῆς πνευματικῆς ζωῆς; Κάποτε λέμε: «Σκότωσα τὴν ὥρα μου»! Naί, κάθε στιγμή πού φεύγει ἄσκοπα, μοιάζει μέ θάνατο. Δηλαδή, θάνατο τῆς ψυχῆς.

Ὅταν οἱ ἄνθρωποι δὲ χάνουν τὴν παραμικρότερη εὐκαιρία, προκειμένου νά κερδίσουν χρήματα, πῶς εἶναι δυνατὸ νά ἐφησυχάζουμε, μπροστά στὴν ἀπώλεια πολύτιμο χρόνου; Ποιὸς θά εἶναι ὁ ἀπολογισμὸς τῆς ζωῆς μας; Ποιὰ ἡ ἀπολογία μας στό βῆμα τῆς θείας κρίσης;

Φευγαλέο πέρασμα εἶναι ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου, ἀπὸ τοῦτον τόν κόσμο. Ἐφήμερο, σάν τὸ λουλουδί τοῦ ἀγροῦ. Γοργοπέταγμα σάν τοῦ διαβατάρικου πουλιοῦ. Ἀράχνη πού μ' ἔνα πρωτάγγιγμα διαλύεται. Ὁ μέγας Ἴρλανδὸς ποιητὴς Γουίλλιαμ Γέιτς εἶχε ἐτοιμάσει τὸ ἐπίγραμμα στὸν τάφο του πού ἔλεγε: «*Ρίξε ἓνα βλέμμα ψυχρὸ στὴ ζωὴ, στό θάνατο. Προσπέρνα καβαλάρη*».

Ὁ θάνατος-καβαλάρης, ἔρχεται καὶ φεύγει σάν ἀστραπή. Μὴ ξεχνᾶμε τὸν ἐρχομὸ του. Εἴμαστε, ὅμως, ἔτοιμοι γιὰ τὸ μέγαλο ταξίδι; Ἔχουμε ἔτοιμο τὸ εἰσιτήριο τῶν θεάρεστων πράξεων; Ἐνα πολὺ ὠραῖο ἐπίγραμμα στὸν τάφο κάποιου φιλόσοφου ἐδῶ στὴν Ἀθήνα, λέγει: «*Στοῦ παραδείσου τίς δροσιές ν' ἀναπαυτεῖ ἡ ψυχὴ σου στὴ θέση πού σου φύλαγαν οἱ πράξεις τῆς ζωῆς σου*»

Μὴ διστάζουμε νά φιλοσοφοῦμε στό θέμα τοῦ χρόνου καὶ τοῦ θανάτου. Ἀποτελεῖ θησαύρισμα ψυχῆς τέτοια φιλοσοφία».

Ὁ Προφῆτης Ἰωνᾶς ὡς Προστάτης τῶν δυτῶν, τῆς καταδυτικῆς καὶ ὑπερβαρικῆς Ἱατρικῆς.

Τοῦ Δρος Ἡλία Ε. Μαζοκοπάκη

Κυκλοφόρησε πρόσφατα τὸ βιβλίο τοῦ παθολόγου στρατιωτικοῦ Ἱατροῦ καὶ Θεολόγου, Δρος Ἡλία Ε. Μαζοκοπάκη, «**Ὁ Προφῆτης Ἰωνᾶς ὡς προστάτης τῶν δυτῶν, τῆς καταδυτικῆς καὶ ὑπερβαρικῆς Ἱατρικῆς**», τοῦ ὁποῦο κύριος στόχος εἶναι ἡ παρουσίαση κατάλληλων ἐπιχειρημάτων καὶ παραλληλισμῶν γιὰ τὴν καθιέρωση τοῦ προφήτου Ἰωνᾶ, (τὴν 21η Σεπτεμβρίου) ὡς προστάτου τῆς Ἱατρικῆς αὐτῆς ειδικότητας, καθὼς καὶ ὅσων ἀσχολοῦνται μέ ὑποβρύχιες δραστηριότητες κάθε τύπου.

Ἐνα ἀξιόλογο σύγγραμμα μέσα ἀπὸ τὸ ὁποῖο ὁ συγγραφέας «*καταθέτει μιά πρότυπη προσέγγιση σύζευξης τῆς σύγχρονης Ἱατρικῆς μέ τὴν Θεολογία*»¹

Διατίθεται καὶ ἀπὸ τὸ βιβλιοπωλεῖο τῆς Μητροπόλεως μας.

1 Χριστοῦ Δ. Λιονῆ. Ἀναπλ. Καθηγητοῦ Κοινων. & Οἴκου. Ἱατρικῆς τοῦ Παν/μίου Κρήτης. σελ. 69

ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΣΤΗ ΖΩΗ ΜΑΣ

«...καί ἐκλήθη τό ὄνομα αὐτοῦ Ἰησοῦς» Λουκ. 2, 21

**Τοῦ Αἰδουσιμολ. Ἐμμανουήλ Μπαριωτάκη
Ἀρχιερ. Ἐπιτρόπου Διτ. Κισιάμου**

Καταξιωμένοι ἐπιστήμονες ἀλλά καί σπουδαῖοι ἐρευνητές, παλαιοί καί σύγχρονοι, ἀναφέρουν ὅτι τό ὄνομα κάθε ἀνθρώπου ἔχει μεγάλη ἀξία ἀλλά καί σημασία στή ζωή του.

Μέ τό ὄνομα τό ὅποιο μᾶς δόθηκε, ἐκφράζεται ἡ παρουσία μας στόν κόσμο, ἡ δράση καί λειτουργικότητά μας, οἱ ιδιότητές μας καί ἡ σχέση μας μέ τόν λαό καί προπάντων μέ τό Θεό. Μέ τό ὄνομά του, ὁ ἄγνωστος γίνεται γνωστός μέσα στόν κόσμο, ἡ ζωή του ἀποκτᾷ νόημα καί γίνεται πυξίδα πορείας καί ταυτότητα ὑπάρξεώς του.

Κάθε ἄνθρωπος, ἔχει ἓνα ὄνομά μέ τό ὅποιο τόν φωνάζουν, τόν καλοῦν, τόν γνωρίζουν, τόν συστήνουν, τόν διακρίνουν, ἀλλά ἐπίσης μέ τό ὄνομά του τόν γνωρίζει ὁ Θεός καί Πλάστης του, ἀφοῦ μέ αὐτό τό ὄνομα βρίσκεται πολιτογραφημένος στό βιβλίο τοῦ οὐρανοῦ, τό βιβλίο τῆς ζωῆς.

Γιά ἐμᾶς τούς χριστιανούς καί εἰδικά τούς Ὁρθοδόξους, ἡ ὀνοματοδοσία μας εἶναι ἱερή, ἀφοῦ περιλαμβάνει τελετουργικό εὐχῶν καί προσευχῶν, τήν εἴσοδο τῶν νηπίων στό ναό, τήν εἴσοδο μόνο τῶν ἄρρενων νηπίων ἐντός του ἱεροῦ βήματος καί μάλιστα ἀπό τήν ὥραία πύλη, μέ ἀποκορύφωμα τό μυστήριο τοῦ Ἁγίου Βαπτίσματος, τό ὅποιο ἀνοίγει διάπλατα τήν θύρα τῆς σωτηρίας, καί ἐνώσεώς μας μέ τόν Θεό.

Ἡ ἐκκλησιαστική ὀνοματοδοσία, ὡς πράξη, περιλαμβάνει τρεῖς σταθμούς. Ὁ πρῶτος ἀρχίζει τήν ὄγδοη ἡμέρα ἀπό τήν γέννηση τοῦ νηπίου. Γνωρίζουμε ὅλοι ὅτι ὁ Ἄναρχος Θεός ἐντός ἑξί ἡμερῶν κατά τό ἱερό βιβλίο τῆς Γενέσεως, δημιουργεῖ τόν ὄρατο καί ἀόρατο κόσμο μέ κορωνίδα τῆς δημιουργίας τόν ἄνθρωπο, «ὅλα καλά λίαν», τήν δέ ἑβδόμη ἡμέρα ἀναπαύθηκε καί εὐλόγησε ὅλη τήν

κτίση.

Ἀπό τήν ἡμέρα τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου ὁ ἀριθμός ἑπτά (7) ἐκφράζει τό παλαιό, τό παρελθόν, ἐνῶ ὁ ἀριθμός ὀκτώ (8) γίνεται σύμβολο τοῦ νέου χρόνου, ὁ ὁποῖος ἀρχίζει μέ τήν λαμπροφόρο Ἀνάσταση. Ἡ Κυριακή ὀνομάζεται καί ὄγδοη ἡμέρα, καί θεωρεῖται σύμβολο τῆς δευτέρας παρουσίας καί ἡμέρα ἐνάρξεως τῆς θείας βασιλείας.

Μέσα λοιπόν σ' αὐτό τό πνεῦμα ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μας, ἀπό τήν μία πλευρά τηρώντας τίς πρωτοχριστιανικές παραδόσεις γύρω ἀπό τήν ὄγδοη ἡμέρα, καί ἀπό τήν ἄλλη ἀναπτύσσοντας τήν θεολογία περὶ 8ης ἡμέρας, ἐπιλέγει αὐτήν τήν ἡμέρα γιά νά δώσει τό ὄνομα στό βρέφος. Ἐξάλλου καί ὁ ἴδιος ὁ νηπιάσας Κύριος σέ ἡλικία ὀκτώ ἡμερῶν περιετμήθη καί ἔλαβε τό ὄνομα Ἰησοῦς.

Δεύτερος σταθμός γιά τό βρέφος εἶναι ἐκεῖνος πού, ἐνῶ ἔχει τό ὄνομά του, προσάγεται ἀπό τήν μητέρα του τήν τεσσαρακοστή ἡμέρα ἀπό τή γέννησή του στό ναό, ὡς πρῶτος ἐκκλησιασμός του, καί κατά μίμηση τῆς προσαγωγῆς τοῦ βρέφους Ἰησοῦ ἀπό τήν Θεοτόκο στό ναό τοῦ Σολομῶντος κατά τήν τεσσαρακοστή ἡμέρα τῆς γεννήσεώς Του.

Τρίτος καί βασικότερος σταθμός εἶναι ἡ τέλεση τῶν δύο ὑποχρεωτικῶν Μυστηρίων, δηλαδή τοῦ Ἁγίου Βαπτίσματος καί τοῦ Ἱεροῦ Χρίσματος. Τόσο κατά τήν κατήχηση ἡ ὁποία προηγεῖται τοῦ Βαπτίσματος, ὅσο καί κατά τό Βάπτισμα καί τό Χρίσμα, ὁ ἱερουργός προφέρει ἀρκετές φορές τό ὄνομα τοῦ νηπίου. Κεντρική καί ἐξέχουσα θέση στήν ὀνοματοδοσία κατέχει ἡ φράση τῆς Βαπτίσεως. «*Βαπτίζεται ὁ δοῦλος ἢ ἡ δοῦλη τοῦ Θεοῦ... εἰς τό ὄνομα τοῦ Πατρὸς καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἀμήν*».

Κατά τήν Ὁρθόδοξη ὀνοματοδοσία πρέπει νά παίρνει τό νήπιο ἓνα καί μόνο ὄνομα, καί αὐτό ὄχι ὄνομα τυχαῖο, ξενόφερτο, ὄνομα δένδρων, πουλιῶν, ζώων, ἡρώων μυθιστορημάτων, ἀστέρων τοῦ κληματογράφου καί ἄλλων ἄθλιων «προτύπων» τῆς κοινωνίας μας καί ἄσχετο μέ τήν χριστιανική μας παράδοση. Ἀφοῦ τό ὄνομά μας εἶναι τό στοιχεῖο τῆς ἐν Χριστῷ προσωπικότητάς μας, πρέπει νά εἶναι κατά μίμηση τῆς ὀνοματοδοσίας τοῦ Χριστοῦ καί ἀντίγραφο τοῦ ὀνόματος μεγάλων Ἁγίων, οἱ ὁποῖοι διέπρεψαν κατά τήν ἀρετή καί ἔχουν νά ἐπιδείξουν μεγάλη παρηγορία πρὸς τόν Θεό.

Εἶναι θλιβερή ἡ διαπίστωση τῶν καιρῶν μας ὅτι τά κριτήρια τοῦ ὀνόματος τῶν παιδιῶν μας, καθώς καί τῆς ἐκλογῆς τοῦ ἀναδόχου εἶναι ἐντελῶς πρόχειρα καί λανθασμένα. Ἄν ὡς χριστιανοί πιστεύομε στήν σπουδαιότητα καί τήν ἱερότητα τοῦ ὀνόματός μας, ἂν τό βλέπομε ὡς σημεῖο τῆς ἐν Χριστῷ ἀναγεννήσεώς μας καί κατά Θεόν ὀλοκληρωσεώς μας, τότε θά τό σχετίζομε μέ τό ἑσχατολογικό ὄραμα τῆς Ἐκκλησίας, τήν Ἀνάσταση καί τήν ἐλπίδα στήν μέλλουσα ζωή.

Ἄς τιμήσομε λοιπόν τό χριστιανικό ὄνομά μας, ἄς τό κρατήσομε καθαρό καί ἀνόθευτο, ἄς τό σεβασθοῦμε δεόντως γιορτάζοντας τόν Ἅγιο τοῦ ὀποίου φέρομε τό ὄνομα, ἄς ξεχάσομε τή γέννησή μας, τά «γενέθλια» τά ὁποῖα εἶναι γιορτή ξενόφερτη καί ὄχι χριστιανική καί ἄς ρίξομε τό βάρος στήν ἀναγέννησή μας, δηλαδή στήν ἡμέρα τῆς βαπτίσεώς μας. Τό χριστιανικό μας ὄνομα ἄς μὴ τό παραποιήσομε καί τό ἀτιμάζομε, ἄς μένομε ἀκέραιοι, τίμιοι, πιστοί καί μοναδικοί, καί ὄχι οἱ «γνωστοί» ἄγνωστοι τῆς ζωῆς.

ΜΕΘΕΟΡΤΑ

Του Πανος. Αρχιμ. Ειρηναίου Μπατσάκη
Ἐφημερίου Βλάχου Κισάμου

Στὴν ἐποχὴ μας καὶ ἰδιαίτερα ὕστερα ἀπὸ τὰ τελευταῖα γεγονότα πού συγκλόνισαν ὁλόκληρη τὴ χώρα μας ἀκούγονται καὶ χτυποῦν, ὅπως φαίνεται, πολλοὶ παλμοί. Φωνές ξεσπάσματος καὶ ἐκρήξεις ἀπογνώσεως τῆς νέας γενιᾶς μὲ ὑποκείμενο βολῆς καὶ στόχο τὸν ἄλλο, τὸν συνάνθρωπο, αὐτόν πού ἀντιπροσωπεύει τὴν μεγαλύτερη καὶ τὴν ὥριμη ἡλικία, τὴν αὐθεντία, αὐτόν πού στά μάτια τῶν παιδιῶν μας φαίνεται νά εἶναι ὁ αἴτιος τῆς ὅλης κατάστασης (ἢ καλύτερα, τῆς ἀκαταστασίας) τοῦ σήμερα, αὐτόν πού δέν στάθηκε ἱκανός νά ἀφουγκραστεῖ τὸ χτύπο τῆς καρδιάς τῶν οἰκιακῶν του, τὸ ἰδιαίτερο μήνυμα πού μὲ τὸ δικό τους παλμογράφο ἔγραφαν καὶ προσπαθοῦσαν νά μεταδώσουν περιστασιακά στοὺς γύρω τους αὐτοὶ πού χαρακτηρίζουμε ὡς «ἐλπίδα» καὶ «μέλλον» τῆς κοινωνίας μας.

Πολιτεία, Ἐκκλησία, Φορεῖς, Πανεπιστημιακοί, Ψυχολόγοι, Ἐκπαιδευτικοί ξαφνικά βρεθήκαμε νά ἔχουμε λόγο γιὰ ὅσα ἔγιναν, ἀλλά καὶ ἀπορία. Πῶς φτάσαμε μέχρις ἐδῶ; Καὶ ἔχουμε ἄραγε τὴ διάθεση νά συντονιστοῦμε μὲ αὐτό πού διαχέεται στὸν ἄερα, πίσω καὶ μέσα ἀπὸ τὴν πικρὰ γεύση πού ἀφήνουν οἱ καπνοὶ ἀπὸ τίς φωτιές; Διαθέτουμε τὸ Φῶς γιὰ νά διαπιστώσουμε τὰ δάκρυα πού κυλᾶνε πίσω ἀπ' ἐκεῖνα πού προκαλοῦν τὰ δακρυγόνα; Ἔχουμε τὴ θέληση καὶ τὸ χρόνο(!) νά ἀκούσουμε τοὺς ψιθύρους τοῦ ἄλλου πρὶν γίνουν βροντὴ καὶ ὁμοβροντία; Μήπως ξεχάσαμε ὅτι ὑπάρχει ἐνώπιόν μας ὁ ἄλλος, ὁ ἄνθρωπος, τὸ παιδί μας, ἡ οἰκογένειά μας, ὁ μικρόκοσμος καὶ ὁ μακρόκοσμος; Μήπως ὑπερψώσαμε τόσο πολύ τὸν ἑαυτό μας, ὥστε ἀδυνατοῦμε νά δοῦμε τὸν ὁποιοδήποτε ἄλλο γύρω μας; Μήπως δέν ὑπάρχει τόπος «ἐν τῷ καταλύμματι» τῆς καρδιάς μας γιὰ νά χωρέσει ἕνα νεογέννητο βρέφος, ἕνα θεὸ κατὰ χάριν; Ἀκόμη κι' ἂν κατορθώσαμε νά καλύψουμε ἕνα μεγάλο ποσοστὸ τῶν ὑλικῶν ζημιῶν πού ὑποστήκαμε ἀπὸ τὴν ἐμπορικὴ κίνηση τῶν ἐορτῶν, μπορέσαμε κι' ὅλας νά καλύψουμε ἕνα μικρὸ μέρος τῆς ἀπόστασης πού προκαλεῖ ἢ μεταξὺ μας ξενιτεία;

Τὰ μεγάλα γεγονότα τῶν ἐορτῶν τῆς Θεοφανείας τοῦ Χριστοῦ φανερώνουν καὶ φέρουν στὴν ἀνθρωπότητα ἕναν ἄλλον τρόπο ζωῆς καὶ

ὑπάρξεως. Ὁ Χριστὸς ἐρχόμενος εἰς τὸν κόσμο γίνεται ὡς ἕνας ἀπὸ ἐμᾶς. Λαμβάνει τελεία ἀνθρώπινη φύση γιὰ νά μὴν τρομάξουμε καὶ καταποντιστοῦμε βλέποντας μόνον τὸ θεϊκό Του μεγαλεῖο. Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ μπορεῖ καὶ μᾶς κερδίζει, μᾶς πλησιάζει, ἀκούει τὸν πόνο μας, ἐπιζητᾷ νά διαγνώσει τὴ θέληση γιὰ σωτηρία στὸν καθένα μας καὶ μᾶς θεραπεύει δίδοντας τὸ κατάλληλο φάρμακο, ἐπαναφέρει τὴν ἐπαναστατημένη καὶ παραστρατημένη φύση μας ἐκεῖ πού τῆς ἀρμόζει, στά δεξιὰ τοῦ Θεοῦ Πατέρα.

Μὲ τὸν ἐρχομὸ τοῦ Χριστοῦ στὸν κόσμο ἡ ἀνθρωπότητα παύει νά εἶναι ἀποκλειστικά ἀνθρώπινη καὶ γίνεται Θεοανθρώπινη καὶ Χριστοκεντρικὴ. Ὁ Χριστὸς, προκειμένου νά διαλεχθεῖ μὲ τὸ λαὸ Του δέ λογαριάζει οὔτε πείνα, οὔτε δίψα οὔτε κούραση ἄρκει νά δεχθεῖ τὸν παραπονεμένο, νά ταυτιστεῖ μὲ τὸν πονεμένο, νά θρηνησεῖ τὸν ἀδικοχαμένο, νά ἀνοίξει σπλάγχνα οἰκτιρῶν στό φτωχὸ καὶ τὸ θλιμμένο, νά παραμυθήσει τὸν ἀπαράκλητο.

Κρύβεται ὅταν παρεξηγοῦν τὸ ρόλο, τὴν ταυτότητα καὶ τὴν ἀποστολή Του, καὶ ἐξαφανίζεται ὅταν πρέπει, γιὰ νά μένει αἰώνια ἐνωμένος μὲ αὐτοὺς πού ἀγαπᾷ ἀληθινά. Ὅταν ἔρθει ὁ κατάλληλος χρόνος ἀναλαμβάνεται στοὺς οὐρανοὺς ἀφήνοντας χωρὸ καὶ πεδίο στὸν ἄλλο Παράκλητο, τὸ Πνεῦμα τῆς Ἀληθείας, πού ὀδηγεῖ στό πλήρωμα τῆς Ἀληθείας καὶ συγκροτεῖ τὸ θεσμό τῆς Ἐκκλησίας αἰωνίως.

Τίς ἡμέρες πού πρὶν λίγο πέρασαν ἀνταλλάξαμε πλῆθος, τυπικῶν μᾶλλον, εὐχῶν μεταξὺ μας. Ἄς ἐπιτραπεῖ νά ποῦμε, ὅτι μὲ ὁμορφα λόγια, πολύχρωμα φῶτα, ἐκκωφαντικὰ πυροτεχνήματα καὶ ριπές «εἰς τὸν ἄερα» δέν ξορκίζεται κανένα κακό. Εὐχόμενοι καὶ κροτοῦντες ἐπιθυμοῦμε μᾶλλον νά κάνουμε πιὸ αἰσθητὴ τὴν παρουσία μας στὸν ἀδιάφορο πλησίον μας καὶ, κάνοντας πλουσιότερο τὸ τραπέζι μας, ὁμορφότερη τὴ διακόσμηση τοῦ σπιτιοῦ μας, ἀγοράζοντας καὶ ἀνταλλάσσοντας δῶρα, διασκεδάζοντας ἐντονώτερα, μᾶλλον προσπαθοῦμε νά ἐπιβληθοῦμε ὡς σημαντικοὶ στὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό μας.

Καὶ ὅταν σταματήσει ἡ ἡχώ καὶ ἡ θεωρία ὅλης αὐτῆς τῆς φαντασμαγορίας ἡ ἐντὸς μας κε-

«Ο ταπεινών έαυτόν ύψωθήσεται»: κάποιες παρατηρή- σεις γιά τήν ταπει- νωση καί τήν ύψωση κατά τήν Ὁρθόδοξη πνευματική ζωή.

Τοῦ κ. Κωνσταντίνου Κορναράκη
Ἐπικούρου Καθηγητοῦ
τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν

Ἡ ἀξιωματικὸς τύπος διαβεβαίωση τοῦ Κυρίου ὅτι «ὁ ταπεινῶν ἑαυτόν ὑψωθήσεται», καθοδήγησε τοὺς πιστοὺς, ἀπὸ τὰ πρῶτα βήματα τῆς Ἐκκλησίας νὰ συνειδητοποιήσουν ὅτι τὰ θεμέλια τοῦ ὀρθοδόξου χριστιανικοῦ ἤθους βρίσκονται στὴν ἀρετὴ τῆς ταπεινώσεως. Ἀπὸ τὴ διαχρονικὴ, ὅμως, παρατήρηση καὶ καταγραφή τῆς ἐκδηλώσεως τοῦ χριστιανικοῦ ἤθους, προκύπτει ὅτι συνήθως δὲν ἔχουν ὅλοι οἱ χριστιανοὶ μεταξὺ τοὺς τὴν ἴδια ἀντίληψη περὶ ταπεινώσεως καὶ ὡς ἐκ τούτου περὶ ὑψώσεως!

Ποιὸς εἶναι ὁ πυρήνας τῆς μετανοίας;

Σχολιάζοντας ὁ Ἱ. Χρυσόστομος τὴν κατάστασι τῆς πνευματικῆς ζωῆς τῶν συγχρόνων τοῦ παρατηρεῖ: «οἱ πράξεις μας εἶναι γεμάτες ὑποκρισία καὶ δὲν μιμούμεθα τὸν τελῶνη, ὁ ὁποῖος, ἐνῶ ὁ Φαρισαῖος τὸν διαπόμπευε ἐξαιτίας τοῦ πλήθους τῶν ἀμαρτημάτων του, ἐκεῖνος ἀποδεχόμενος τὴ διαπόμπευσή του αὐτὴ κέρδιζε καρπὸς σωτηρίας μέσα ἀπὸ τὰ ἔργα του. Ἔτσι κατῆλθε ἀπὸ τὸ Ναὸ δικαιωμένος σὲ ἀντίθεση μὲ τὸν Φαρισαῖο, ὁ ὁποῖος κατακρίθηκε. Ἐμεῖς ὅμως πού δὲν γνωρίζουμε οὔτε κἀν τὸ νόημα τῆς ἐξομολογήσεως, πλημμυρίσαμε ἀπὸ κακία. Ἐπρεπε ὅμως, ὄχι μόνον νὰ πείσουμε τὸν ἑαυτὸ μας ὅτι διαπράξαμε μυριάδες ἀμαρτήματα, ἀλλὰ καὶ ὅλα τὰ ἀμαρτήματά μας, μικρὰ ἢ μεγάλα, νὰ τὰ καταγράψουμε στὴν καρδιά μας, ὅπως ἀκριβῶς σὲ βιβλίον καὶ νὰ πενθοῦμε συνεχῶς

γι' αὐτὰ σὰν νὰ εἶχαν μόλις συμβεῖ. Ἔτσι λοιπὸν θὰ μπορούσαμε νὰ χαμηλώσουμε τὸ φρόνημα τῆς ψυχῆς μας, ὅταν θὰ σκεφτόμαστε συνέχεια τίς ἀμαρτίες μας».

Σύμφωνα, δηλαδή, μὲ τὸν ἱ. πατέρα τῆς Ἐκκλησίας μας, ὡς ἀληθινὴ κατάστασι τῆς ταπεινώσεως θεωρεῖται ἡ βιωματικὴ ἐκεῖνη διαδικασίαι, πυρήνας τῆς ὁποίας εἶναι τὸ μυστήριον τῆς μετανοίας καὶ ἡ ὁποία θεμελιώνεται πάνω στὴν αὐτομεμψία, τὸ πένθος τοῦ ἀνθρώπου γιά τίς ἀμαρτίες του, τὴν κατάνυξι ἐνώπιον τοῦ ἐλέους τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν ἀντίστασι στὰ πειρασμικά βιώματα τῆς ἀπελπισίας! Αὐτὸ εἶναι καὶ τὸ νόημα τοῦ νηπτικοῦ τρόπου ζωῆς.

Ὁ Χριστὸς καλεῖ τὸν ἄνθρωπον σὲ μετάνοια: «μετανοεῖτε καὶ πιστεῦτε ἐν τῷ εὐαγγελίῳ». Ἡ μετάνοια ὅμως, τὴν ὁποία εὐαγγελίζεται ὁ Κύριος, ἀποτελεῖ προϋπόθεσι πίστεως στὸ εὐαγγέλιον καὶ προϋπόθεσι σωτηρίας. Ὅταν ὁ ἄνθρωπος ζεῖ μέσα στὴ μετάνοια, τότε εἶναι ἄριστος γιά νὰ ταπεινώσει ἑαυτόν, καὶ νὰ θέσει τίς ἀφετηρίες τῆς πνευματικῆς του ὑψώσεως!

Ἀντιλαμβανόμεθα λοιπὸν, ὅτι ὁ Κύριος χρησιμοποιοῖ τὴν εἰκόνα τοῦ ἐξουθενωμένου τελῶνη γιά νὰ καταστήσει σαφῆ τὴν προβληματικὴν τοῦ μηνύματος τῆς διδασκαλίας Του. Ὁ τελῶνης δηλαδή, ὄχι μόνον δὲν διεκδικεῖ τίποτα γιά τὸν ἑαυτὸ του, ἀλλὰ ἀντιθέτως αἰσθάνεται βαρὺ τὸ χρέος του πρὸς τὸν συνάνθρωπὸν του καὶ τὸν Θεόν.

νότητα ξαναπαίρνει τὸ χαμένο ἔδαφος τῆς, ἐπειδὴ ὅλα αὐτὰ πού κάναμε τίς «γιορτινὲς ἡμέρες» δὲν μπόρεσαν νὰ ἐγγίξουν τὴν ψυχὴν μας, νὰ ξεστάνουν τὸν παγωμένο μας ἑαυτόν, νὰ ἐπουλώσουν τίς αἰμορροοῦσες πληγές μας. Ἡ πικρία τοῦ ἀνικανοποίητου καὶ ἡ βίωσι τῆς μονότητος εἶναι πάλι ἐμπρός μας.

Ὅλων μας ἡ ψυχὴ πάλλεται καὶ δονεῖται μέχρι νὰ βρεῖ τὴν ἰσορροπία τῆς πού δὲν ἐπέρχεται, παρὰ μόνον ὅσο περισσότερο πλησιάζει ἀγαπητικά καὶ ὁμοιάζει στὸ Θεόν καὶ στὸν Ἄνθρωπον. Αὐτὴν τὴν μοναδικὴν ἀλήθειαν ξεχνοῦμε, καὶ γι' αὐτὸ ψάχνουμε ἀπεγνωσμένα καὶ δίχως ἀποτέλεσμα νὰ καλύψουμε τὸν ἀκροβατισμὸν καὶ τίς πτώσεις τῆς μὲ θεοῦ καὶ εἰδῶλα ποικίλης ὕλης καὶ φυσιογνωμίας, μὲ κουκοῦλες καὶ μάσκες πού κρύβουν τὸ πραγματικὸν μας πρόσωπον καὶ μᾶς ἐπιτρέπουν νὰ κυκλοφοροῦμε μὲ τὸ ἀπρόσωπον προσωπεῖον μας. Ἐχομε γίνεαι «οἱ ἄνθρωποι δίχως πρόσωπον» καὶ γι' αὐτὸ ὁ ἄλλος, κοντινός ἢ μακρινός, γίνεαι «ὁ ἔναντι», ὁ ἐχθρός, ἡ κόλασι

πού πρέπει νὰ καταστρέψουμε γιά νὰ μὴν ὑπάρχει.

Δυστυχῶς γιά μᾶς, ἀγαπητοὶ ἀναγνώστες, ἡ Βασιλείαι τοῦ Θεοῦ εἶναι μέσα μας' χαμένη, τσακισμένη, σπιλωμένη, ἀλλοτριωμένη, σκεπασμένη μὲ λογιῆς-λογιῆς φανταχτερά ἢ φρικιαστικά προσωπεῖα, ἐπειδὴ δὲν ἀντέχομε νὰ γίνουμε βασιλάδες' δὲν θέλομε νὰ γίνουμε πρόσωπα, νὰ ξαναμιξοῦμε τὸ πλάσμα μὲ τὸν Πλάστην του, νὰ ἀναγνωρίσομε τὸ Θεόν ὡς Κύριον καὶ Δημιουργόν μας' Γεννώμενον, Σπαργανούμενον, Βαπτιζόμενον, Κηρύττοντα, Θαυματουργοῦντα, Στενάζοντα, Πεινῶντα, Δακρῦντα, Ἐμβριμώμενον, Πάσχοντα, Σταυρούμενον, Ἀνιστάμενον.

Ὁ Κύριός μας μᾶς χάρισε τὴν καινούργια χρονιά. Ἄς τὴν κάνουμε εὐλογημένη μὲ τὴν εὐλογία Του, δημιουργικὴ μὲ τὸ ζωηφόρον Ἅγιον Πνεῦμα καὶ καρποφόρον μὲ ἔργα ἀντάξια τῆς χρηστότητός Του.

Ταπείνωση και δικαιώματα!

Ο ὁσιος Πέτρος ὁ Δαμασκηνός διευκρινίζει ὅτι ὁ ἄνθρωπος πρέπει νά μιμείται τόν Τελώνη ὡς πρὸς τὸ νά θεωρεῖ τόν ἑαυτό του χειρότερο ἀπὸ ὄλους καὶ ἀνάξιο νά ἀτενίσει τόν Θεό. «Διότι ἐάν νομίσεις ὅτι ἐκδηλώνεις μετάνοια ἀλλὰ ἐπιχειρήσεις νά ἀντιμιλήσεις στὸν δικαστή, εἴτε ἔχεις δίκιο εἴτε ἄδικο, δέν εἶσαι ἄξιος τῆς κατὰ χάριν συγχωρήσεως, διότι ἀνάγεις τόν ἑαυτό σου σέ δικαστή καὶ διεκδικεῖς δικαιώματα καὶ ἐνῶ ἀπέχεις ἀπὸ αὐτοῦ πού εἶναι δίκαιο ἐσύ κοιτάξεις πῶς νά ὠφεληθεῖς... Πράγματι! Ὅπου ὑπάρχουν δικαιολογίες, ἐκεῖ ἀπαιτεῖται ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ δικαίου καὶ δέν ἐπιδεικνύεται φιλανθρωπία. Δέν ἐμφανίζεται λοιπὸν (στὸν ἄνθρωπο αὐτόν) ἡ χάρις, αὐτὴ ἡ ὁποία (σέ ἄλλες περιπτώσεις) δικαιώνει τόν ἀσεβῆ, ὁ ὁποῖος, παρὰ τὸ γεγονός ὅτι δέν ἔπραξε τὰ ἔργα πού ἀξιώνει ἡ δικαιοσύνη, ὅταν ἔχει ὑπομονὴ στὸς ἐλέγχους πού τοῦ γίνονται καὶ ἀγαθὴ πρὸς ὄλους γνώμη, εὐχαριστώντας ὅσους τὸν ἐλέγχουν καὶ ἀνεχόμενος τοὺς κατηγοροῦς του μέ ἀνεξικακία, τότε ἡ προσευχὴ του καθίσταται καθαρὰ καὶ ἡ μετάνοιά του ἀληθινή».

Ἡ συμπεριφορὰ αὐτὴ δέν εἶναι ἄγνωστη στὸν χῶρο τῆς πνευματικῆς ζωῆς! Ὅταν ὁ ἄνθρωπος δέν ἀντέχει στὴν ἰδέα τῆς ἐξουθενώσεώς του (διότι πλήττεται ἡ ἀξιοπρέπιά του) καὶ προφανῶς ἡ ταπείνωσή του δέν εἶναι ὀλοκληρωμένη ἢ καὶ αὐθεντική, τότε προσπαθεῖ νά δικαιώσει τόν ἑαυτό του. Ἀπωθεῖ τὴν ἰδέα τῆς ἐνοχῆς γιὰ τὰ παραπτώματά του στὸ βάθος τῆς βεβαιότητας ὅτι τηρεῖ τοὺς θρησκευτικούς τύπους καὶ ἐντάσσει τὴν ταπείνωσή του στὸ πλαίσιο ἐνός θρησκευτικοῦ ρόλου, ὁ ὁποῖος ἐπιδιώκει νά προκαλέσει θαυμαστὲς ἐντυπώσεις πνευματικοῦ μεγαλείου, ὅπως ἀκριβῶς στίς θεατρικὲς παραστάσεις ἀποδίδεται μέ ὑπερβολικὸ τρόπο ἢ τυχοῦσα καθημερινὴ συμπεριφορὰ, ὥστε νά ἐπιτευχθεῖ καλύτερα ἢ διαλεκτικὴ σχέση μεταξύ ἡθοιοῦ, χῶρου καὶ ἀκροατηρίου.

Ὁ ὁσιος Πέτρος ὁμως, στὸ πιὸ πάνω κείμενο, καλεῖ τόν ἄνθρωπο νά ἀρνηθεῖ ὁποιαδήποτε ἀπαστράπτουσα εἰκόνα διατηρεῖ γιὰ τόν ἑαυτό του καὶ τῆς ὁποίας ἡ ὑπαρξὴ καθίσταται ἀντιληπτὴ ἀπὸ τὸ γεγονός ὅτι συχνὰ ἀνάγει τόν ἑαυτό του σέ δικαστὴ αὐτοῦ τοῦ ἰδίου, ὥστε νά τὸν δικαιώσει. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς θεωρεῖ ὅτι ἡ δημόσια ἀξιοπιστία του ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν εἰκόνα του αὐτὴ καὶ δέν ἐπιτρέπει σέ κανέναν νά ἀμφιβάλλει γιὰ τίς ἰκανότητές του καὶ τὴν ἀξία του. Ἐδῶ ὁ ὁσιος Πέτρος περιγράφει μέ τὸν δικό του τρόπο τὴν ὑπαρξὴ μηχανισμῶν ἄμυνας ἐναντι τῆς προβληματικῆς πνευματικῆς καταστάσεως τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος στὴν προσπάθειά του νά δικαιωθεῖ (βλ. ὑψωθεῖ), διεκδικεῖ δικαιώματα!

Καὶ κατὰ τοὺς λοιποὺς πατέρες ὁμως τῆς Ἐκκλησίας, καὶ κυρίως τοὺς ἀσκητικούς, ἡ μέθοδος τῆς ταπείνωσεως ἀποτελεῖ συνέπεια ἀληθινῆς μετάνοιας καὶ ἡ μετάνοια αὐτὴ ἀποτέλεσμα ἐπώδυνου διαλόγου τοῦ ἀνθρώπου μέ τόν ἑαυτό του. Ἐπομένως ὁ ἄνθρωπος ὀφείλει νά καταστέλλει

τόν οἰονδήποτε μηχανισμό ἀμύνης, βιώνοντας αὐτομεμψία καὶ ἄρνηση τοῦ ἰδίου θελήματος, δηλαδή, θάνατο τοῦ παλαιοῦ ἑαυτοῦ του.

«...ὕψωθήσεται»;

Ἐάν ὁμως ἡ ἀρετὴ τῆς ταπείνωσεως ἀποτελεῖ δυσκολο πνευματικὸ κατόρθωμα, ἡ προοπτικὴ τῆς ὑψώσεως τοῦ δικαίου ἀνδρός ἀποτελεῖ ἰσχυρὴ πρόκληση διαρκoῦς ἐργήγορσης, ὥστε ὁ ἄνθρωπος νά ἀποφύγει ὁποιοδήποτε λογισμό, ὁ ὁποῖος μέ τὴ βεβαιότητα τῆς ἐπιβράβευσής τῆς ἀξίας του, θά ἐνισχύσει τὸ αἴτημα τῆς ἀνυψώσεως τῆς (ἤδη ὑψηλῆς) εἰκόνας πού διατηρεῖ γιὰ τόν ἑαυτό του.

Πράγματι! Ἀκόμη σημαντικότερη ἀπὸ τὴν ταπείνωση εἶναι ἡ ἄρνηση ὁποιασδήποτε ἀξιώσεως τοῦ ἀνθρώπου περὶ ὑψώσεως τοῦ ἑαυτοῦ του, κατὰ τὴν πορεία τῆς πνευματικῆς του ζωῆς, ἐπειδὴ γνωρίζει ὅτι ἡ πνευματικὴ αὐτὴ ζωὴ δέν προάγεται μέ ὑπεροπτικὲς συμπεριφορὲς ἀλλὰ μέ ταπεινωτικὲς ἐξουθενώσεις.

Ἡ παραβολὴ τοῦ Τελώνου καὶ τοῦ Φαρισαίου, καὶ κυρίως τὸ κεντρικὸ τῆς νόημα, αὐτὸ τῆς ὑψώσεως τοῦ ταπεινοῦ, ἀπέτελεσε ἀλλὰ καὶ ἀποτελεῖ(ὡς διδαχὴ τοῦ Κυρίου) βασικὸ ἄξονα τῆς πνευματικότητας τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας. Συνήθως μάλιστα, οἱ ἀναγνώστες τῆς παραβολῆς αὐτῆς συναρπάζονται ἀπὸ αὐτὴ τὴν κεντρικὴ τῆς ἔννοια. Ὁ πιστός, ὡς πάσχων δοῦλος τοῦ Κυρίου, δέχεται μέ καρτερικὸ τρόπο τίς ἀντιξοότητες τῆς ζωῆς καὶ ταπεινώνει ἑαυτόν κατὰ τὴ βίωση τῶν δυσκολιῶν πού συνεπάγονται οἱ ἀντιξοότητες αὐτές. Πρόκειται ἀσφαλῶς γιὰ ἐπαινετὴ πνευματικότητα, ὡστόσο, ἂν καὶ αὐτονόητα ἐπαινετὴ, ἡ πνευματικὴ αὐτὴ, δέν συνοδεύεται πάντοτε ἀπὸ τὴν ὀρθὴ κατανόηση τῆς ἀνωτέρω διαβεβαιώσεως τοῦ Κυρίου.

Συμβαίνει δηλαδή, ὁ πνευματικὸς ἄνθρωπος νά ἀπομονώνει τὴν ἔννοια αὐτὴ ἀπὸ τὴ συνάφεια τῆς προβληματικῆς του λοιποῦ τμήματος τοῦ κειμένου, ἀφήνοντας, ὅπως εἶναι εὐνόητο, χῶρο γιὰ παρερμηνεῖς. Τέτοιου εἶδους παρερμηνεῖα μπορεῖ νά θεωρηθεῖ ἡ βεβαιότητα ὅτι ἡ παραβολὴ αὐτὴ ἀπαιτεῖ τὴν πληρῶση ὀρισμένων ἀπαιτήσεων, ἡ ὁποία εἶναι δυνατὸν νά ὀδηγήσει σέ ἓνα τύπο βίου, προσαρμοσμένο σέ ἐξωτερικὲς μορφές μίας ταπεινώσεως, πού εἶναι σέ ἀπόσταση ἀπὸ τὴν προβληματικὴ τῆς ὄντολογικῆς ἀνακαινίσεως τοῦ ἀνθρώπου.

Ἐξάλλου, ἡ ἀνωτέρω παρερμηνεῖα μπορεῖ νά ἀκολουθεῖται ἐπίσης ἀπὸ τὸν κίνδυνο μίας τυπικῶς ὠφελιμιστικῆς ἐρμηνείας τῆς σχετικῆς παραβολῆς ὁποῖος δηλαδή θεωρεῖ, ὅτι ἀνταποκρίθηκε στίς ἀπαιτήσεις τοῦ Εὐαγγελίου, θά μπορεῖ νά ἀναμένει ὅπωςδήποτε καὶ τὴ δικαίωση τῆς ὑψώσεώς του! Αὐτὴ ὁμως εἶναι μία ψευδὴς ἀντίληψη πού σχηματίζει κάποιος περὶ τοῦ ἑαυτοῦ του, ὅταν σκέπτεται μέ τὸν τρόπο αὐτό, καὶ ἡ ὁποία τὸν ἐμποδίζει ἀπὸ τὴν ἐπίγνωση τῆς ἀληθινῆς του εἰκόνας.

Ὅταν ἡ μητέρα τῶν υἱῶν Ζεβεδαίου ρώτησε τὸν Χριστὸ ἐάν τὰ παιδιά τῆς θά μπορούσαν νά καθίσουν ἐκ δεξιῶν καὶ ἐξ ἀριστερῶν του, δηλαδή νά ὑψωθοῦν, ἀσφαλῶς θά πίστευε αὐτὸ πού καὶ πολλοὶ σημερινοὶ χριστιανοὶ πιστεύουν. Ὅτι ἡ πνευματικὴ ζωὴ εἶναι χρέος καὶ καθήκον τοῦ ὁποῖου ἡ ἐκπλήρωση ἀποτελεῖ τμῆμα ἀνταποδοτικῶν σχέσεων!

Ἡ διεκδίκησή του...δικαιώματος τῆς ὑψώσεως!

Ἡ δυσκολία τῆς βιώσεως τοῦ τρόπου αὐτοῦ πνευματικῆς ζωῆς, γίνεται ἰδιαίτερος ἀντιληπτή μεταξύ τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας. Ἐγκεῖται δέ ἡ δυσκολία αὐτή στό γεγονός ὅτι ὁ ἄνθρωπος, προσπαθώντας νά δικαιώσει τόν ἑαυτό του (διότι τηρεῖ τούς θρησκευτικούς τύπους!), ἀδυνατεῖ νά συνειδητοποιήσει ὅτι οὐσιαστικά ἐπιδιώκει τήν ὑψωσή του(τήν ἔπαρσή του), ἀκόμη καί ὅταν ἀποφεύγει νά προβάλλει μέ προφανή ἐγωιστικό τρόπο μία ὀρισμένου τύπου εἰκόνα τοῦ ἑαυτοῦ του. Ὁ ἀββᾶς Δωρόθεος μάλιστα, ἔχει τονίσει στίς διδασκαλίες του, ὅτι χαρακτηριστικά γνωρίσματα τοῦ υπερήφανου ἀνθρώπου εἶναι τό δικαιῶν ἑαυτόν, τό στοιχεῖν ἑαυτῶ, καί τό κρατεῖν τό ἴδιον θέλημα. Αὐτό σημαίνει ὅτι ἕνας φαινομενικῶς ἄκακος καί ταπεινός ἄνθρωπος, μπορεῖ στήν πραγματικότητα νά ὑποκρύπτει τό ἀκριβῶς ἀντίθετο, προκειμένου νά ἐξασφαλίσει τήν ἀποδοχή καί τόν θαυμασμό τῶν ἀδελφῶν του. Ἐτσι ἐφαρμόζει τό θέλημά του, συνήθως προστατεύοντας μέ δεξιότητες τόν ἑαυτό του, δηλαδή δικαιώνοντας τον καί ἐπιχειρώντας κατ' αὐτό τόν τρόπο νά καλλωπίσει τήν εἰκόνα του, δηλαδή τό κοινωνικό του προσωπεῖο!

Πράγματι! Ἡ ὑψωση τοῦ ἀνθρώπου δέν εἶναι ἀποτέλεσμα προσωπικῶν ρυθμίσεων ἢ συναλλαγῶν, ἀλλά προσέλευσης τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ. Ὄταν λοιπόν, ὁ ἄνθρωπος προστατεύει τόν ἑαυτό του, καταφεύγοντας σέ μία νομικοῦ τύπου πνευματικότητα, τότε ἐκ τῶν πραγμάτων διεκδικεῖ γιά τόν ἴδιο δικαιώματα, στό πλαίσιο τῆς νομικοῦ τύπου λογικῆς πού ὁ ἴδιος ὄρισε. Τότε ὁμοῦ ἀπουσιάζει ἡ πρός αὐτόν φιλανθρωπία τοῦ Θεοῦ, διότι ὁ ἄνθρωπος αὐτός φαίνεται νά θεωρεῖ τήν κατά χάριν δικαίωσή του ὡς προσωπικό του κατόρθωμα. Ἐτσι χάνει τό προνόμιο τῆς δυνατότητας τῆς κατά χάριν ὑψώσεώς του!

Ἐψώνεται ὁποῖος ἐγκαταλείπει κάθε ἰδέα γιά τόν ἑαυτό του!

Ὁ ὁσῖος Πέτρος ὁ Δαμασκηνός ἀγγίζει τόν θεωρητικό πυρήνα τῆς αὐθεντικῆς ὑψώσεως τοῦ ἀνθρώπου, προβάλλοντας τήν ἐγκατάλειψη τοῦ ἰδίου θελήματος τοῦ ἀνθρώπου. «Καί ποιός δέν θαυμάζει τή διδασκαλία τοῦ Εὐαγγελίου; Ὅτι δηλαδή μέ βάση καί μόνο τήν προαίρεση, κάποιος βρῖσκει ἐσωτερική ἀνάπαυση καί στήν τωρινή ἀλλά καί στή μέλλουσα ζωή καί ὁ ἴδιος θά ἀναδειχθεῖ (γιά τήν ποιότητα τῆς πνευματικῆς του ζωῆς), ἀφοῦ, ὅπως λέει καί ὁ Κύριος, αὐτός ὁ ὁποῖος ταπεινώνει τόν ἑαυτό του θά ὑψωθεῖ; Καί ἐδῶ ἔχουμε τή μαρτυρία τοῦ Πέτρου, ὁ ὁποῖος ἀφοῦ ἐγκατάλειψε τά δίχτυα, τοῦ δόθηκαν τά κλειδιά τῆς Βασιλείας τῶν οὐρανῶν. Ἀλλά καί ἀπό τούς ὑπολοίπους Ἀποστόλους, κάθε ἕνας ἀπό αὐτούς, ἐγκατέλειψε τά λίγα ὑπάρχοντα πού εἶχε καί ἀπέκτησε ὅλο τόν κόσμον στήν τωρινή ἀλλά καί μέλλουσα ζωή».

Κατά τόν Ἰ. πατέρα δηλαδή, ἡ ἐλευθερία τῆς προαιρέσεως, ὡς ἀπελευθέρωση τοῦ ἀνθρώπου ἀπό συναισθηματικές ἢ ὑλικές δεσμεύσεις, ἀποτελεῖ τό θεμέλιο τῆς πορείας του πρός ὑψωση, διότι ἡ ὑψωση αὐτή προϋποθέτει

τήν ἐγκατάλειψη ὅσων ἀλλοιώνουν τό πνευματικό φρόνημα τοῦ ἀνθρώπου. Κυρίως ὁμοῦ, φαίνεται καί ἐδῶ ἡ σημασία τῆς διαβεβαίωσης τοῦ Κυρίου ὅτι κάθε εἰλικρινῆς ἐπιθυμία δικαίωσης καί ὑψώσεως συνδέεται μέ τό μαρτύριο! Οἱ μαθητές ὑψώθηκαν, ἀφοῦ προηγουμένως ἐγκατέλειψαν ὅ, τί τούς προσδιόριζε ὡς ψυχολογική καί κοινωνική ταυτότητα, προσφέροντας τούς ἑαυτούς τους ὡς μάρτυρες τῆς ἀποκαλυφθείσας στήν ἀνθρώπινη φύση Καινῆς Κτίσεως.

Θά μπορούσε λοιπόν νά τεθεῖ ὡς κριτήριον πού θά ἐλέγχει τήν πρόοδο τῆς πνευματικῆς καταστάσεως τοῦ ἀνθρώπου ἡ σταδιακή σχετικοποίηση ὅσων εἰκόνων ἐξυψώνουν τόν ἑαυτό του, διότι τόν ἀποσποῦν ἀπό τόν προορισμό τοῦ ἁγιασμοῦ του, προβάλλοντας ψευδεῖς εἰκόνες περί τῆς (δηθεν) ἀξίας του καί ἔτσι τόν παρακλῶν ἀπό τή μετοχή του στήν ὑψωση τῆς ἀνθρώπινης φύσης μέσω τῆς θέωσης. Αὐτή εἶναι ἀπό μόνη της μία ἐπώδυνη διαδικασία πού ἰσοῦται πρός τήν ἔννοια τοῦ διηνεκοῦς μαρτυρίου. Αὐτό συμβαίνει διότι ὁ ἄνθρωπος καλεῖται νά διαρρηγγύει τή σχέση του πρός ὅ,τι ἐξυμνεῖ καί κολακεύει(δηλαδή ἐξυψώνει κατά τά μέτρα τοῦ κόσμου!) τήν εἰκόνα του, δηλαδή νά ἀρνεῖται τόν ἑαυτό του.

Ἡ ἀληθινή ὑψωση, ἀδιάψευστος μάρτυρας τῆς ἀληθινῆς ταπεινώσεως!

Εἶναι λοιπόν σαφές ὅτι μέσα στή ζωή μέ τόν Χριστό, οἱ δύο φαινομενικά ἀντίθετες μεταξύ τους καταστάσεις, δηλαδή τῆς ταπεινώσεως καί τῆς ὑψώσεως, συμπλέκονται καί ἡ δυναμική τους αὐτή διαπιστώνεται, ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἀγωνίζεται νά ἀπαλλαγῆ ἀπό τίς ταυτίσεις τοῦ παλαιοῦ τοῦ ἑαυτοῦ καί νά ἀντιμετωπίσει μέ πνεῦμα μετανοίας τήν πραγματική κατάσταση τοῦ πνευματικοῦ του βίου.

Μέσα ἀπό τό πνεῦμα αὐτό μετανοίας ὁ ἄνθρωπος βλέπει μέ διαύγεια τήν ἀπομάκρυνσή του ἀπό τό θέλημα τοῦ Θεοῦ καί κατανοεῖ ἀκριβῶς τί θέλει νά διδάξει ὁ ἀπόστολος Παῦλος ὅταν τοῦ ἐφιστᾶ τήν προσοχή νά μήν πλανᾶται ὅτι εἶναι «φρόνιμος». Ὅτι δηλαδή, ἂν καί ὁ ἑαυτός του τόν παραπλανᾷ γιά νά ἐμπιστευθεῖ ὡς ἀληθῆ τήν (ἀναμφισβήτητα θετική!) κρίση του περί τοῦ ἰδίου καί νά καταστῆ ἀφ' ἑαυτοῦ «φρόνιμος», ἐκεῖνος ὁμοῦ πρέπει νά ἔχει τή δυνατότητα νά ἀντιστέκεται στίς παγίδες τῶν προκλήσεων αὐτῶν.

Γιά τή γέννηση τοῦ διδασκάλου τῆς ταπεινώσεως δέν ὑπῆρξε κατάλυμα καί κατά τόν προφήτη, δέν ὑπῆρξε «εἶδος αὐτῶ, οὐδέ δόξα· καί εἶδομεν αὐτόν, καί οὐκ εἶχεν εἶδος οὐδέ κάλλος· ἀλλά τό εἶδος αὐτοῦ ἄτιμον ἐκλείπον παρά πάντας ἀνθρώπους».

Κατά τόν αὐτό προφήτη ὁμοῦ, «ιδού συνήσει ὁ παῖς μου καί ὑψωθήσεται καί δοξασθήσεται σφόδρα». Αὐτή εἶναι ἡ ὁδός τῆς ὑψώσεως καί ἀφετηρία της ὁ βίος τῆς ταπεινώσεως. Αὐτή ἡ συναρπαγή θά ἐξυψώσει ἀληθινά τόν ἄνθρωπο, διότι κενώνοντας ὁ ἴδιος τόν ἑαυτό του ἀπό κάθε «φρόνιμη» περί τοῦ ἑαυτοῦ τοῦ εἰκόνα θά καταστῆ σημείον, ἀπό τό ὅποιο οἱ λοιποὶ τῶν ἀνθρώπων θά διδάσκονται αὐθεντικῶς τό θέλημα τοῦ Θεοῦ!

ΕΝΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ

Ένορία Αγ. Νικολάου Βουβών Κισάμου.

Του Αιδεσιμωτάτου π. Έλευθερίου Μαυρεδάκη
Έφημερίου τής Ένορίας

Οί Βουβες, ένα ευφορο χωριό τής Κισάμου, βρίσκεται 26 χλμ. δυτικά τών Χανίων.

Τό χωριό είναι γνωστό για τό πολύ καί καλό κρασί του καθώς πιά παλιά ήταν ένας άπεραντος άμπελώνας. Τώρα τήν θέση του παίρνουν οί έλιές.

Άπό εύρήματα σέ θαλαμωτούς τάφους στήν περιοχή, πού χρονολογούνται περί τόν 8^ο αιώνα π.Χ., βλέπουμε ότι στήν γεωμετρική εποχή υπήρχε ζωή έδώ.

Στίς πάνω Βουβες υπάρχει ή γνωστή έλιά, ένα μνημείο τής φύσης, πού για πάνω άπό 2.500 χρονιά ύψώνει τό άνάστημά της, καί είναι ή άρχαιότερη έλιά του πλανήτη.

Τήν περίοδο τής τουρκοκρατίας υπήρχε έντονη αντίσταση μέ πολλές καί μεγάλες μάχες άπό τούς κατοίκους του χωριού.

Τήν περίοδο τής Γερμανικής κατοχής οί Γερμανοί κατακτητές είχαν μετατρέψει τήν εύρύτερη περιοχή τών Βουβών σέ στρατόπεδο [λόγω τής γεωγραφικής της θέσης, έπειδή βρισκόταν δίπλα στό άεροδρόμιο του Μάλεμε καί εξαιτίας του άμφιθεατρικού τής περιοχής] καί είχαν γεμίσει τόν τόπο μέ άντιαεροπορικά άρματα ώστε νά καταστείλουν τίς άεροπορικές έπιθέσεις τών συμμάχων.

Τά τελευταία χρόνια καθιερώθηκε πρίν άπό τούς Όλυμπιακούς άγώνες σέ συνεργασία μέ τήν Όλυμπιακή έπιτροπή τής Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης Χανίων καί του Δήμου Κολυμβαρίου, καί μετά άπό μία σειρά εκδηλώσεων, νά κόβεται ένα κλαδί (κότινος) άπό τήν έλιά τών Βουβών καί νά στέφεται μέ αυτό ο πρώτος Όλυμπιονίκης.

Ίερόι Ναοί

Στό χωριό Βουβες δεσπόζει ο Ίερός Ναός του Αγίου Νικολάου (6 Δεκεμβρίου), ρυθμού βασιλικής. Ο Ναός κατασκευάστηκε στό τέλη του 19^{ου} αιώνα μέ φροντίδα καί προσωπική εργασία τών χωριανών. Στό έσωτερικό ξεχωρίζει τό τέμπλο, του οποίου ή ξυλογλυπτική

Τό έσωτερικό του Ί.Ν. Αγ. Νικολάου Βουβών

Τμήμα τοιχογραφίας του Ί.Ν. Αγ. Βασιλείου Βουβών

τέχνη είναι λεπτομερές καλυπτόμενη μέ φύλλα χρυσοϋ καί είναι άπό τά λίγα πού υπάρχουν.

Μεγάλης σημασίας είναι καί ο άνακαινισμένος άπό τήν άρχαιολογία Ί. Ναός του Αγίου Βασιλείου, (1^η Ίανουαρίου), στίς πάνω Βουβες, κτίσμα του 12^{ου} αιώνα μέ πολλές άγιογραφίες. Ο Ναός είναι κτισμένος πάνω στό έρείπια παλαιού Ναού, του οποίου σώζεται ένα μικρό μέρος

Στά Ποντικιανά Βουβών υπάρχει δικλιτος Ί. Ναός του Αγίου Άντωνίου, (17 Ίανουαρίου), καί του Αγίου Δημητρίου, (26 Οκτωβρίου). Μεταγενέστερα πανηγυρίζεται στόν ίδιο ναό καί ο Άγιος Μελχισεδέκ, (19 Μαΐου). Άρχικά ο Ναός ήταν σέ άλλη τοποθεσία αλλά μετά άπό έντονα καιρικά φαινόμενα κατέρρευσε καί κατασκευάστηκε εκ νέου στήν σημερινή του θέση.

Στίς πάνω Βουβες καί σέ πανοραμική θέση άπό όπου μπορούμε νά θαυμάσουμε τήν φύση καί τήν θάλασσα άνεμπόδιστα, υπάρχει ο Ί. Ναός τής Ζωοδόχου Πηγής, (Παρασκευή τής Διακαινησίμου).

Άξίζει νά άναφερθεί ότι στήν ένορία δραστηριοποιείται ο Πολιτιστικός Σύλλογος «Άγιος Νικόλαος», ο όποιος, σέ συνεργασία μέ τήν ένορία, λειτουργεί δύο αίθουσες πολλαπλών εκδηλώσεων, μία στήν πλατεία Μητροπολίτου Ειρηναίου στίς Βουβες καί μία στό Ποντικιανά.

Άπό ιδιωτικές πρωτοβουλίες έχουν άνεγερθεί πολλά παρεκκλήσια στήν ένορία:

Ύπαπαντής του Κυρίου, (2 Φεβρουαρίου), στίς Βουβες.

Άναλήψεως του Σωτήρος, (έορτάζει σαράντα μέρες μετά τό Πάσχα), στίς Πάνω Βουβες.

Άγίας Άννης, (25 Ίουλίου), στίς Βουβες.

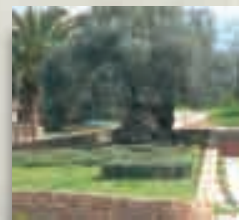
Άγίας Παρασκευής, (26 Ίουλίου), στίς Βουβες.

Άγίου Εύτυχίου, (24 Αύγουστου), στίς Πάνω Βουβες.

Μιχαήλ Άρχαγγέλου, (8 Νοεμβρίου), στό Ποντικιανά.

Διατελέσαντες Ίερείς:

Καραβιτάκης Έλευθέριος
Παρασκάκης Άπόστολος
Μαυρεδάκης Έλευθέριος

ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΤΙΜΗΣ

Γιά τόν Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπο Κρήτης κ.κ. Εἰρηναῖο

«...Γιά τό καμάρι καί τό καύχημα αὐτό τῆς Κρήτης, τό Πολυτεχνεῖο μας, δέν ἔχω κάνει τίποτα τό ἰδιαίτερο γιά νά τιμηθῶ, ἰδιαίτέρως δέ, ὅταν εἶχα τήν εὐθύνη διαποιμάνσεως τῆς Τοπικῆς Ἐκκλησίας τῶν Χανίων, τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κυδωνίας καί Ἀποκορώνου. Εἶχα, ἔχω καί θά ἔχω μία φυσική καί ἀβίαστη ἀγωνία πρός αὐτό, ὅπως κανεῖς ἀγαπᾷ τόν ἑαυτό του, τό σπίτι του, τά παιδιά του. Αὐτό ὅμως εἶναι τό φυσικό καί τό αὐτονόμο γιά μένα, ὅπως καί γιά κάθε ἄνθρωπο καί δὴ κληρικό καί Ἐπίσκοπο. Αὐτό τό φυσικό καί αὐτονόμο δέν χρειάζεται, ὅπως τό βλέπω, ἀναγνώριση, ἔπαινο καί τιμές εἰς ἐμένα...».

Μέ τούς λόγους αὐτούς χαιρέτισε βαθιά συγκινημένος ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Κρήτης κ. Εἰρηναῖος τήν πρός τιμή του ἐκδήλωση τῆς 27ης Φεβρουαρίου πού ὀργάνωσε τό Πολυτεχνεῖο Κρήτης στήν αἴθουσα τοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου «Ὁ Χρυσόστομος».

«Πολλές φορές ζητήσαμε ἀπό τόν Σεβασμιώτατο νά πραγματοποιηθεῖ αὐτή ἡ τιμητική ἐκδήλωση, ἀλλά πάντα ἀρνοῦνταν...», εἶπε μεταξύ ἄλλων ὁ Πρύτανης τοῦ Πολυτεχνείου Κρήτης, καθηγητής Ἰωακείμ Γρυσπολάκης στόν χαιρετισμό του. «...Τώρα δέχθηκε ὄχι γιά νά τιμηθεῖ τό πρόσωπό του, ἀλλά γιά τό Πολυτεχνεῖο. Νά γίνει ἡ ἐκδήλωση ἐάν κάνει καλό στό Πολυτεχνεῖο μας», συνέχισε ὁ κ. Πρύτανης μεταφέροντας τήν ἄποψη τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Κρήτης κ. Εἰρηναῖου γιά τήν ἐκδήλωση αὐτή.

Ἡ Α.Θ.Π. ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης κ.κ. ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΣ ἐκπροσωπήθηκε ἀπό τόν Θεοφιλέστατο Ἐπίσκοπο Κνωσοῦ κ. Εὐγένιο, ὁ ὁποῖος μετέφερε τήν εὐχή καί τήν εὐλογία τῆς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας. Στήν προσφώνησή του μεταξύ ἄλλων σημείωσε: «Δίκαια ἐπιβράβευση τῆς προσφορᾶς, τῆς στοργῆς καί τῆς διακονίας τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κρήτης κ. Εἰρηναῖου, ἀναγνώριση τῆς καλῆς ἀγωνίας, τῶν ἀγώνων καί τοῦ ἀγρυπνοῦ ἐνδιαφερόντος του διά τήν εὐστάθεια καί τήν εὐρυθμον λειτουργίαν τοῦ πνευματικοῦ τούτου Ἰδρύματος...». Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης μας κ. Ἀμφιλόχιος ὁμίλησε μέ θέμα: «**Μητροπολίτης Κυδωνίας καί Ἀποκορώνου Εἰρηναῖος: Διακονία ἀγάπης**». Μέ λόγους θερμούς ἀναφέρθηκε στό πρόσωπο, τό ἔργο καί τήν τριακονταετή προσφορά - διακονία τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Κρήτης κ. Εἰρηναῖου, ὡς Μητροπολίτου Κυδωνίας καί Ἀποκορώνου. «**Δημιουργική, ἀθόρυβη, εὐδόκιμη, σεμνή ἡ Ἀρχιερατική διακονία καί μαρτυρία Σας. Ἀσκητικό φρόνημα, ἐργατικότητα, ἀνιδιοτέλεια, μοναστική νηστεία, ἀφιλοχρηματία, μερικά ἀπό τά πολλά χαρίσματα τοῦ τιμίου Προσώπου Σας**», σημείωσε χαρακτηριστικά.

Στήν συνέχεια ἀναγνώσθηκε ἡ ἀπόφαση τῆς Συγκλήτου ἐκφράζοντας τίς θερμές εὐχαριστίες τοῦ Πολυτεχνείου Κρήτης πρός τόν Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπο κ. Εἰρηναῖο γιά ὅσα προσέφερε πρός τό Ἴδρυμα κατά τά 25 ἔτη λειτουργίας του καί ὁ Πρύτανης ἀπένευσε πρός τόν τιμώμενο τό Χρυσό Μετάλλιο, ὕψιστη τιμή τοῦ Ἰδρύματος.

Παρόντες στήν ἐκδήλωση οἱ Σεβ. Μητροπολίτες: Κυδωνίας καί Ἀποκορώνου κ. Δαμασκνός, Λάμπης, Συβρίτου καί Σφακιῶν κ. Εἰρηναῖος, Ἀρκαλοχωρίου, Καστελλίου καί Βιάννου κ. Ἀνδρέας, Πρωτοσύγκελλοι, Μοναστικές Ἀδελφότητες, Ἱερεῖς, ὁ Γενικός Γραμματέας τῆς Περιφέρειας Κρήτης, ἐκπρόσωποι τῆς Κεντρικῆς Ἐξουσίας καί τῆς Τοπικῆς Αυτοδιοικήσεως, Φορέων, Συλλόγων καί πλῆθος κόσμος. «**Τό τιμώμενο πρόσωπο πρέπει νά εἶναι τό Πολυτεχνεῖο, τό Πολυτεχνεῖο ὄλων μας, τό Πολυτεχνεῖο τῆς Κρήτης μας, τό Πολυτεχνεῖο Κρήτης**», τόνισε συγκινημένος ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Κρήτης κ. Εἰρηναῖος στόν εὐχαριστήριο χαιρετισμό του.

Ἡ ΥΠΑΠΑΝΤΗ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ

Μόλις σαράντα ἡμερῶν πῆγε τό Θεῖο Βρέφος ἡ Παναγία στό Ναό, νά τηρηθῆ τό ἔθος. Ἐκεῖ τούς ἐπερίμενε ὁ Συμεῶν ὁ γέρος νά σαραντήσῃ τό Χριστό στό Ἱερό τό μέρος. Πολλά ἔκανε τά χρόνια του, διακόσια κι ἑβδομήντα καί θεῖα χάρη εἶχε δεχθεῖ μικρός εἰς τά ἔξηντα. Νά μήν πεθάνει ἅμα δέν δεῖ τοῦ κόσμου τόν σωτήρα καί χρόνια τώρα καρτερεῖ προσμένοντας στή θύρα. Ἀμέσως τόν κατάλαβε, χωρίς νά τόν γνωρίζει,

τόν ἔπιασε στά χέρια του καί στόν Θεό γυρίζει. Τώρα ἡμεῖς κι ἐγώ ἔτοιμοι Δέσποτα ν' ἀποθάνω ἀφοῦ τόν γιό σου ἔπιασα στά χέρια μου ἐπάνω. Πολλοί θ' ἀντιδικήσουνε γιά τή δική του χάρη μά «Ἐκεῖνος» θά τά φορτωθεῖ τοῦ κόσμου ὅλα τά βάρη. Ὅλος ὁ κόσμος σήμερα στηρίζεται στόν Ἐνα πού ἡ Παναγία γέννησε γιατί ἔλαβε τό Πνεῦμα.

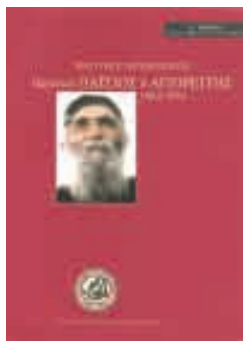
Ἐννιαχωριανός

ΒΙΒΛΙΟΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ

Άπό τόν ύπεύθυνο
τοῦ Ἐκκλ. Βιβλιοπωλείου τῆς Μητροπόλεως
κ. Ἐμμανουήλ Μποτωνάκη

Μαρτυρίες Προσκυνητῶν. Γέροντας Παΐσιος ὁ Ἁγιορείτης.

Ἐκδόσεις Ἁγιοτόκος Καππαδοκία, σελ. 585.

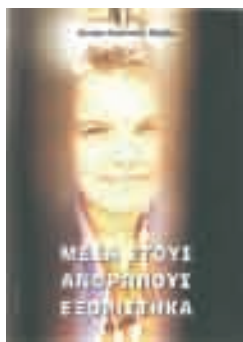
Μέσα σ' αὐτήν τήν ἄπιστη καί τραγική ἐποχή πού ζοῦμε, ὅπου τά πάντα ὑπακούουν στό νόμο τῆς συναληθαγῆς καί τῆς εὐτέλειας αὐτές οἱ ἀπλές, οἱ ἀνθρώπινες στιγμές, πού μέ τρόπο ἄριστο περιγράφονται, εἶναι σάν φράγμα στή πηλημμυρίδα τῆς ἀταξίας καί τῆς πνευματικῆς

ἀσχήμιας.

Ἡ ἔκφραση καθαίσθητη, ὁ λόγος ἀπλός, ἀληθῆ καί βαθειά διεισδυτικός, μέ σεβασμό στή μορφή καί τήν προσφορά τοῦ Γέροντος Παΐσιου στό κοινωνικό γίνεσθαι καί ἀναφορές στόν πνευματικό κόσμο.

Κέντρο Νεότητος Θηβῶν. Μέσα στους ἀνθρώπους ἔξοριστηκα.

Ἐκδόσεις Ἀκρίτας, σελ. 320.

Πέρα ἀπό τήν περιγραφή κάποιων περιοχῶν τοῦ Βορρᾶ ἀσχολεῖται καί μέ ἓνα μεγάλο πρόβλημα τῶν χωρῶν αὐτῶν: Τό ἐγκαταλειμμένο παιδί. Μέ στόχο νά κάνει, πρῶτον συγκοινωνούς τοῦ προβλήματος περισσότερους ἀνθρώπους, δεύτερον νά ἐνημερώσει ὄλους ὅσους

συνέδραμαν καί συνδράμουν στήν ἱερή προσπάθεια, ὥστε νᾶρθουν ἀκόμη πιό κοντά καί νά βοηθήσουν αὐτά τά παιδιά εἴτε ὑλικά ἢ ἠθικά, εἴτε ἄμεσα ἢ ἔμμεσα, εἴτε ἐπόνυμα ἢ ἀνώνυμα...

Νικοῦ Μητροπολίτου Μεσογαίας & Λαυρεωτικῆς Φωνή αὔρας ἠεπτῆς...

Ἐκδόσεις Ἐν πλῶ, σελ. 200

Ὅσο ψηλότερα ἀνεβαίνει κανεῖς, ὅπως μᾶς ἔλεγε οἱ ἐπιστήμονες, τόσο ἡ βαρύτητα ἀδυνατίζει, τόσο λιγότερο αἰσθάνεται τήν ἔλξη τῆς γῆς,

τόσο χαλαρώνουν οἱ δεσμοί μαζί της, τόσο πιό εὐκόηα μπορεί νά ἀποχωρισθεῖ ἀπό τήν ἀπαιτητική καί διεκδικητική παρουσία της, τόσο πιό ἀνάλαφρος γίνεται.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι πιό πειστική ἀπό τήν πραγματικότητα.

Ἄγγελική Μαστρομιχαλάκη Πάσχα Ἐλληνικό

Τό παρόν βιβλίο ἔχει σκοπό νά γνωρίσει στά παιδιά τήν ὀρθόδοξη παράδοσή μας σέ συνδυασμό μέ τά ἑλληνικά ἔθιμα τῶν ἡμερῶν.

Τί εἶναι ἡ Σαρακοστή καί ἡ Μεγάλη Ἑβδομάδα;

Τί γιορτάζουμε τήν Καθαρή Δευτέρα;

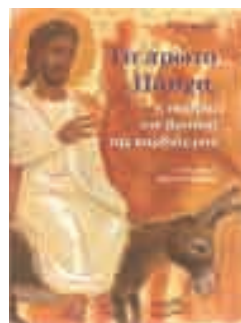
Ποιά εἶναι τά Πάθη τοῦ Χριστοῦ καί τί συμβοηίζουν τά κόκκινα αὐγά;

Τί περιμένουμε ἀπό τήν Ἀνάσταση καί τήν Ἀνάληψη τοῦ Χριστοῦ;

Νά μερικά ἀπό τά ἐρωτήματα πού ἀπαντῶνται μέσα ἀπό τό ἐνδιαφέροντα κείμενα, τά παιχνίδια καί τίς ἀκροστοιχίδες τοῦ βιβλίου αὐτοῦ.

Φῶτω Σκορδᾶ Τό πρῶτο Πάσχα.

Ἐκδόσεις Ἀκρίτας, σελ. 29 Παιδικό.

Τό φῶς εἶναι καλύτερο ἀπό τό σκοτάδι.

Ἡ ζωή εἶναι καλύτερη ἀπό τό θάνατο.

Αὐτά ἦρθε νά μᾶς πει καί νά μᾶς διδάξει ὁ Χριστός μέ τήν Σταύρωση καί τήν Ἀνάσταση Του.

Κι ἄν πολλές φορές δέν καταλαβαίνουμε πολλή πράγματα ἄς ἀκούσωμε τήν καρδιά μας.

Πατί ἐκεῖ μέσα γίνονται τά μεγαλύτερα θαύματα.

Φυσικό Περιβάλλον καί ανθρώπινη δραστηριότητα

Τοῦ κ. Ἰωάννου Ἀρνέλλου
Δασολόγου - Μελετητοῦ

Η οἰκολογία εἶναι ἡ ἐπιστήμη πού ἐξετάζει τίς σχέσεις τῶν ἔμβιων ὄντων μέ τό περιβάλλον στό ὁποῖο αὐτά ζοῦν. Εἶναι μία σχετικά καινούργια ἐπιστήμη πού προέκυψε ἀπό τήν ἀνάγκη τοῦ ἀνθρώπου νά διαχειριστεῖ τό φυσικό περιβάλλον. Ἡ ἀνάγκη διαχείρισης τοῦ φυσικοῦ περιβάλλοντος προέκυψε ἀπό τήν παρατήρηση ὅτι οἱ ἀνθρώπινες δραστηριότητες τό καταστρέφουν. Μέχρι τήν βιομηχανική ἐπανάσταση δέν ὑπῆρχε ἡ ἀνάγκη γιά μία τέτοια ἐπιστήμη. Φυσικά οἰκολογικές παρατηρήσεις (παρατηρήσεις πού ἀφοροῦσαν τίς σχέσεις τῶν ἔμβιων ὄντων μέ τό φυσικό περιβάλλον στό ὁποῖο ζοῦσαν) καταγράφονται ἀπό τά ἀρχαῖα χρόνια. Στήν ἀρχαία Ἀθήνα π.χ. ἔκαιγαν τά δάση ὄξιᾶς γιατί γνώριζαν ὅτι μετά θά ἀναπτυχθοῦν δάση κωνοφόρων πού ἦταν ποιο ἐπιθυμητά, ἀφοῦ τό ξύλο τῶν κωνοφόρων ἦταν κατάλληλο γιά τήν ναυπηγική, ἐνῶ τό ξύλο τῆς ὄξιᾶς σάπιζε καί καταστρέφονταν πολύ γρήγορα. Οἱ καλλιεργητικές μέθοδοι ἀποτελοῦσαν ὅλες ἀποτελέσματα οἰκολογικῶν παρατηρήσεων πού ἡ ἐφαρμογή τους ἐξασφάλιζε τίς σοδιές τῶν ἀνθρώπων.

Αὐτό πού ἄλλαξε μέ τήν βιομηχανική ἐπανάσταση καί πού τά ἀποτελέσματα του τά εἶδαμε στίς πρῶτες δεκαετίες τοῦ 20^{οῦ} αἰῶνα ἦταν ἡ ταχύτητα καταστροφῆς τοῦ περιβάλλοντος. Αὐτή ἡ γρήγορη καταστροφή ἦταν ἀποτέλεσμα τόσο τῆς ἀνάγκης μεγάλων ποσοτήτων πρώτων ὑλῶν (πρωτόγνωρων γιά τήν ἀνθρωπότητα) ὅσο καί ἡ μαζική χρήση χημικῶν. Ἐδῶ παρατηροῦμε ὅτι γιά πρώτη φορά τόσο μεγάλες ποσότητες πρώτων ὑλῶν μεταφέρονται τόσο μακριά καί ἐπεξεργάζονται μέ τέτοιο τρόπο, πού τά ὑποπροϊόντα καί τά ἀπορρίμματα (σκουπίδια) πού παράγονται δέν μπορεῖ ἡ φύση νά τά ἀπορροφήσει.

Γιά πρώτη φορά στήν ἱστορία τοῦ ἀνθρώπου ἡ φύση φαίνεται εὐάλωτη καί ἀδύναμη νά συντηρήσει τίς ἀνθρώπινες δραστηριότητες. Μέχρι τότε ἐπικρατοῦσε τό «μοντέλο» τοῦ ἀνθρώπου πού κατατάξει τή φύση, τήν ἀντιμετωπίζει σάν ἐχθρό καί τή νικάει.

Ἡ ἐπιστήμη τῆς Οἰκολογίας ἐμφανίστηκε καί ἀνέδειξε ὅτι τό περιβάλλον πρέπει νά τό σεβόμαστε γιατί διαφορετικά αὐτά πού μᾶς παρέχει καί θεωροῦμε δεδομένα (ἀέρας νερό κλίμα κλπ) δέν θά εἶναι πλέον διαθέσιμα. Ἀπό αὐτή τήν παρατήρηση καί μετά ἡ οἰκολογία πῆρε καί πολιτική κατεύθυνση, ἀφοῦ ἡ διατήρηση τοῦ περιβάλλοντος ἀπαιτοῦσε καί τήν μείωση τῶν ἀπαιτήσεων μας πρὸς τήν φύση καί ἐπακόλουθα τήν προσωπική καί κοινωνική στέρση κάποιων «ἀγαθῶν» πού πρὶν θεωροῦνταν κατάκτηση τοῦ ἀνθρώπινου πολιτισμοῦ.

Γιά ἱστορικούς λόγους ἀξίζει νά ἀναφερθεῖ ὅτι τά πρῶτα κινήματα ἀφοροῦσαν στήν ἀνάγκη μείωσης τῶν ἐντομοκτόνων σέ καλλιέργειες γιατί κατέστρεφαν καί μείωναν τούς πληθυσμούς τῶν πουλιῶν.

Στίς μέρες μας, πού ἡ ἐπιστήμη ἔχει παρουσιάσει τεράστια ἄλματα, ἔχουμε ἀποκτήσει πολλές γνώσεις καί ἡ ἐπιστήμη τῆς οἰκολογίας μᾶς παρέχει τήν δυνατότητα νά κατανοήσουμε πολλές καί σέ μεγάλο βάθος ἀπό τίς διεργασίες τῆς φύσης. Ὅμως αὐτή ἡ γνώση, ἐκτός τοῦ ὅτι ἀναδεικνύει τήν ζημιά πού ἔχουμε προκαλέσει στήν φύση, μᾶς καταδεικνύει τό γεγονός ὅτι θρῖσκόμεστε πολύ μακριά ἀπό τό νά κατανοήσουμε πλήρως τίς λεπτές ἰσορροπίες πού συντηροῦν τό θαῦμα τῆς ζωῆς.

Ἡ Κρήτη, ὁ θαυμάσιος τόπος πού ζοῦμε, διατηρεῖ ἕνα φυσικό περιβάλλον πολύ πλούσιο καί μέ πολλές ἐκφράσεις, ὅπως ὄρεινούς τόπους, παραλίες, σπηλιές, ποτάμια, ἔλη, πηγές κ.λ.π. Τό ἐντυπωσιακό μέ τήν Κρήτη εἶναι ὅτι τό φυσικό της περιβάλλον εἶναι ἄρρηκτα δεμένο μέ τίς ἀνθρώπινες δραστηριότητες. Ἡ ὑπαρξη ἀνθρώπων γιά πολλές χιλιετίες ἔχει δημιουργήσει περιβαλλοντικές σχέσεις πού ἡ ἀνθρώπινη δραστηριότητα ἀποτελεῖ λειτουργικό στοιχεῖο τους.

Ἡ ὑποβάθμιση πού παρατηροῦμε τίς τελευταῖες δεκαετίες εἶναι ἄρρηκτα συνδεδεμένη μέ τήν ἐγκατάλειψη τῆς παράδοσης. Φυσικά, ἐφόσον ἡ ζωή καί ὁ πολιτισμός ἐξελίσσονται, ἐμεῖς δέν μποροῦμε νά μένουμε στά παλιά ἀλλά αὐτό δέν σημαίνει ὅτι θά ἀπαρνηθοῦμε τόν πολιτισμό μας καί θά υἱοθετήσουμε ἕναν ξένο πολιτισμό. Αὐτό θά μᾶς καταστρέψει, θά ἀφήσει τά παιδιά μας χωρίς ταυτότητα καί θά μετατρέψει τήν Κρήτη σέ μία ἄγονη ἔρημο.

Τί σημαίνει νά εἶσαι «φτωχός»...

“Ένας πατέρας μέ οικονομική άνεση, θέλοντας νά διδάξει στό γιό του τί σημαίνει φτώχεια, τόν πήρε μαζί του γιά νά περάσουν λίγες μέρες στό χωριό, σέ μία οικογένεια πού ζοῦσε στό βουνό.

Πέρασαν τρεῖς μέρες καί δύο νύχτες στήν ἀγροικία. Καθώς ἐπέστρεφαν στό σπίτι, μέσα στό αυτοκίνητο, ὁ πατέρας ρώτησε τό γιό του:

«Πῶς σοῦ φάνηκε ἡ ἐμπειρία;»

«Ωραία» ἀπάντησε ὁ γιός, μέ τό βλέμμα καρφωμένο στό κενό.

«Καί τί ἔμαθες;» συνέχισε μέ ἐπιμονή ὁ πατέρας.

“Ο γιός ἀπάντησε:

“Εμεῖς ἔχουμε ἕναν σκύλο, ἐνῶ αὐτοί τέσσερις.

“Εμεῖς διαθέτουμε μία πισίνα πού φτάνει μέχρι τή μέση τοῦ κήπου, ἐνῶ αὐτοί ἕνα ποτάμι δίχως τέλος, μέ κρυστάλλινο νερό, μέσα καί γύρω ἀπό τό ὁποῖο ὑπάρχουν καί ἄλλες ὁμορφιές...

“Εμεῖς εἰσάγουμε φαναράκια ἀπό τήν Ἀσία γιά νά φωτίζουμε τόν κήπο μας, ἐνῶ αὐτοί φωτίζονται ἀπό τά ἀστέρια καί τό φεγ-

γάρι...

“Η αὐλή μας φτάνει μέχρι τό φράχτη, ἐνῶ ἡ δική τους μέχρι τόν ὀρίζοντα...

“Εμεῖς ἀγοράζουμε τό φαγητό μας, αὐτοί πάλι, σπέρνουν καί θερίζουν γι’ αὐτό...

“Εμεῖς ἀκοῦμε cds. Αὐτοί ἀπολαμβάνουν μία ἀπέραντη συμφωνία ἀπό πουλιά, βατράχια, καί ἄλλα ζῶα. Καί ὅλα αὐτά διακόπτονται, πού καί πού, ἀπό τό ρυθμικό τραγούδι τοῦ γείτονα πού ἐργάζεται στό χωράφι...

“Εμεῖς μαγειρεύουμε μέ ἠλεκτρική κουζίνα. Αὐτοί ὅ,τι τρῶνε ἔχει αὐτή τή θεσπέσια γεύση, μιά καί μαγειρεύουν στά ξύλα...

“Εμεῖς, γιά νά προστατευθοῦμε, ζοῦμε περικυκλωμένοι ἀπό ἕναν τοῖχο μέ συναγερό. Αὐτοί ζοῦν μέ τίς ὀρθάνοιχτες πόρτες τους, προστατευμένοι ἀπό τή φιλία τῶν γειτόνων τους...

“Εμεῖς ζοῦμε «καλωδιωμένοι» μέ τό κινητό, τόν ὑπολογιστή, τήν τηλεόραση. Αὐτοί, ἀντίθετα, «συνδέονται» μέ τή ζωή, τόν οὐρανό, τόν ἥλιο, τό νερό, τό πράσινο τοῦ βουνοῦ, τά ζῶα τους, τούς καρπούς τῆς γῆς τους, τήν οἰκογένειά τους.

“Ο πατέρας ἔμεινε ἔκθαμβος ἀπό τίς ἀπαντήσεις τοῦ γιοῦ του...

Καί ὁ γιός ὀλοκλήρωσε μέ τή φράση:

«Σ’ εὐχαριστῶ, μπαμπά, πού μᾶς δίδαξες πόσο φτωχοί εἴμαστε...».

Κάθε μέρα γινόμαστε φτωχότεροι στό πνεῦμα καί στήν ἐκτίμηση πού ἔχουμε γιά τή φύση, καί τά δύο ἔργα σπουδαῖα τοῦ δημιουργοῦ μας.

Ἀγωνιοῦμε πῶς νά ἔχουμε, νά ἔχουμε..., νά ἔχουμε..., ὅλο καί περισσότερα ἀντί νά μᾶς ἀπασχολεῖ «νά εἴμαστε».

Ἀπό τήν ἱστοσελίδα www.pigizois.gr

ΟΙ ΑΜΑΡΤΙΕΣ ΚΑΙ ΠΩΣ ΣΒΗΝΟΝΤΑΙ

Του Αιδεσιμολ. Πρωτοπρ.
π. Εὐαγγέλου Παχυγιαννάκη
Ἄρχιερ. Ἐπιτρόπου
Γ.Μ. Πέτρας & Χερρονήσου

Οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, διακρίνουν τὶς ἁμαρτίες σὲ τρεῖς διαφορετικές κατηγορίες: τὶς θανάσιμες, τὶς μὴ θανάσιμες καὶ τὶς ἁμαρτίες τοῦ μὴ καλοῦ. **Θανάσιμες** εἶναι αὐτές πού κάνουν οἱ ἀδιάφοροι πρὸς τὸν Θεό, ἢ ὅσοι βρίσκονται ἀκόμη στό στάδιο τῆς κάθαρσης, δηλαδή στά πρώτα περπατήματα τῆς πνευματικῆς ζωῆς. Στούς ἀνθρώπους αὐτούς κυριαρχοῦν τά πάθη καὶ ὄχι ὁ φωτισμός τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ κατευθύνονται ἀπό τὶς σαρκικές καὶ ψυχικές ἐπιθυμίες, καὶ τὶς κατώτερες βιολογικές δυνάμεις. Οἱ ἁμαρτίες αὐτές καθιστοῦν τὴν ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου νεκρή, ἐμποδίζοντας τὸ Ἅγιον Πνεῦμα νὰ λειτουργήσῃ καὶ νὰ ἀνουσώσει τὸν ἀνθρώπο παραπάνω ἀπὸ τὶς γήινες ἐπιθυμίες. **Οἱ μὴ θανάσιμες** εἶναι αὐτό πού λέει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Θεολόγος στήν Α' ἐπιστολή του (5,16): «*ἐάν κάποιος δεῖ τὸν ἀδελφὸ του ἁμαρτάνοντα ἁμαρτίαν μὴ πρὸς θάνατον, αἰτήσῃ καὶ δώσει αὐτῷ ζωὴν*». Μὴ πρὸς θάνατον ἁμαρτίες εἶναι αὐτές πού γίνονται κυρίως μέ τὴ σκέψη, ἀπὸ αὐτούς πού βρίσκονται στό στάδιο τοῦ φωτισμοῦ κι ἔχουν περάσει τὸ στάδιο τῆς καθάρσεως καὶ οἱ ἁμαρτίες τους εἶναι λιγότερο σοβαρές. Αὐτές ξεπερνοῦνται καὶ μέ τὴ βοήθεια τῆς προσευχῆς τῶν ἀδελφῶν. Τέλος, οἱ ἁμαρτίες **τοῦ μὴ καλοῦ** εἶναι οἱ ἁμαρτίες ἐκείνων πού βρίσκονται στό στάδιο τῆς τελείωσης. Ὅσων δηλαδή βρίσκονται τόσο μπροστά στήν πνευματικὴ πορεία, πού οὔτε κἄν μέ τὴ σκέψη τους δέν ἁμαρτάνουν. Κρατοῦνε τὸν λογισμό τους καθαρὸ καὶ δέν διανοοῦνται οὔτε στό ἐλάχιστο τὸ κακό. Παρ' ὅλα αὐτά, ἀκόμα κι αὐτοὶ, κάνουν στή ζωὴ τους ἁμαρτίες, δηλαδή ἀστοχίες, ἀλλὰ λιγότερες. Καὶ οἱ ἀστοχίες αὐτές εἶναι τὸ τί καλὸ θὰ μπορούσαν νὰ κάνουν καὶ τί τελικὰ ἔκαναν.

Ἡ ὁποιαδήποτε ἁμαρτία καὶ σὲ ὅποια ἀπὸ αὐτές τὶς κατηγορίες καὶ ἂν ἀνήκει μπορεῖ νὰ σβηστεῖ. Δέν ὑπάρχει καμιὰ ἁμαρτία ἀσυγχώρητη, ἀρκεῖ νὰ χρησιμοποιήσουμε τὸν σωστό τρόπο γιὰ νὰ μᾶς συγχωρεθεῖ. Καὶ τὸν τρόπο αὐτὸ μᾶς τὸν ἀποκαλύπτει ὁ ἱερός Χρυσόστομος, λέγοντάς μας: «*Ὅσον σβήσῃ τὴν πυρκαγιά, πού ἀναψαν τά ἁμαρτήματά μας, ὄχι μέ πολλὰ νερά, ἀλλὰ μέ λίγα δάκρυα. Πολλὴ εἶναι ἡ φωτιά τῆς ἁμαρτίας, ἀλλὰ μέ λίγο δάκρυ σβήνεται. Γιατί τὸ δάκρυ εἶναι, πού σβήνει τὴν πυρκαγιά τῶν ἁμαρτημάτων*». Αὐτὸ λέει καὶ ὁ Δαβίδ, ἀποδεικνύοντας πόσο μεγάλη δύναμη ἔχουν τά δάκρυα, ὅταν γράφει: «*Πούσω καθ' ἐκάστην νύκτα τὴν κλίνην μου, ἐν δάκρυσί μου τὴν στρωμνὴν μου βρέξω*» (Ψαλμ.6.7).

Ὅλοι ἁμαρτάνομε καθημερινὰ εἴτε ἐν γνώσει εἴτε ἐν ἀγνοίᾳ, μέ λόγια, μέ ἔργα, μέ τὸν νοῦ καὶ τὴ διάνοια. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ μετάνοια πρέπει νὰ εἶναι καθημερινή. Μία τέτοια συμβουλή μᾶς δίδει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Καρπάθιος στά «Παρακλητικά Κεφάλαια» (44): «*Ὁ Κύριος σοῦ λέει, ὅπως στὸν Ματθαῖο, ἀκολούθησε μέ. Ἐσύ, λοιπόν, ἀκολουθώντας μέ προθυμία τὸν πολυπόθητο Δεσπότη σου, ἐάν κατά τὴ διάρκεια τῆς ζωῆς σου τὸ πόδι σου σκοντάψει σὲ ἔμπαθὴ λίθο καὶ πέσεις ἀνέλπιστα στήν ἁμαρτία ἢ καὶ πολλὰς φορές, ἐπειδὴ ὑπάρχουν ἡσπώδεις τόποι, χωρίς νὰ τὸ θέλεις γλίστρησες καὶ ἔπεσες κάτω, ὅσες φορές κι ἂν συμβεῖ νὰ πέσεις καὶ νὰ βασανίσῃς τὸ σῶμα καὶ νὰ ἀφανίσῃς τὸ αἶσθημα, τόσες φορές, ἐπίσης, νὰ σηκώνεσαι μέ τὴν ἴδια προθυμία καὶ νὰ καταδιώκεις τὸν Κύριό σου, μέχρι νὰ Τὸν φτάσεις*». Δέν πρέπει, λοιπόν νὰ ἀπελπίζεται κανεὶς ἁμαρτωλός, γιατί πάντα εἶναι ἀνοιχτὴ ἡ πόρτα τῆς μετανοίας.

Πῶς, ὅμως, καὶ πού πρέπει νὰ γίνεται ἡ μετάνοια;

Κατ' ἀρχὴν σημειώνομε πῶς τὴν ἁμαρτία δέν τὴν βλέπομε ὡς ἐνοχὴ, ἀλλὰ ὡς ἀσθένεια. Καί, ὅπως, ὅταν δέν αισθανόμαστε καλὰ πηγαίνομε στὸν γιαντρός, ὁ γιαντρός μᾶς ἐξετάζει, βλέπει τά συμπτώματα, ἀνακαλύπτει τὴν ἀρρώστια καὶ μᾶς δίδει τά κατάλληλα φάρμακα, τὸ ἴδιο καὶ στήν πνευματικὴ ἀρρώστια, πού εἶναι ἡ ἁμαρτία. Γιαντρός εἶναι ὁ πνευματικὸς μας πατέρας, ὁ ὁποῖος δέν ἀντιμετωπίζει ὡς ἀσθένεια αὐτὴ καθαυτὴ τὴν πράξη, πού τοῦ ἐξομολογηθήκαμε, ἀλλὰ ἐρευνᾷ καὶ βρίσκει τὸ βαθύτερο αἶτιο, πού ὀδήγησε τὸν ψυχοσωματικὸ μας ὄργανισμό σὲ αὐτὴ τὴν πράξη, καὶ πού εἶναι κατὰ κανόνα κάποιον πάθος πού φωλιάζει μέσα μας. Αὐτὸ τὸ πάθος ἀνιχνεύει ὁ πνευματικὸς καὶ ἀνασύρει ἀπὸ τά βάθη τοῦ ἀσυνειδήτου, τὸ ὁποῖο ἀκολούθως θεραπεύει μέ τά πνευματικὰ φάρμακα πού χορηγεῖ. Τὴ θεραπεία, ὅμως, δέν τὴν παρέχει ὁ πνευματικὸς ἀλλὰ ἡ θεία Χάρις, ἡ ὁποία ἐνεργεῖ στὸν καθένα κατὰ τὴν προαίρεσή του καὶ τὴν εὐκρίνεια τῆς μετανοίας του. Ὁ ρόλος τοῦ ἱερέα στήν ἐξομολόγηση εἶναι περιορισμένος καὶ καθορισμένος. Ἡ ἐξουσία του εἶναι πνευματικὴ καὶ ἀσκεῖται ἐξ ὀνόματος Ἐκείνου. Ὁ ἱερέας εἶναι ὑπεύθυνος μπροστά στὸν Θεὸ γιὰ τὸν τρόπο πού διαχειρίζεται τὸ μυστήριον τῆς μετανοίας. Ἡ ἐξομολόγηση γίνεται στὸν Θεὸ καὶ ὄχι στὸν ἱερέα. Ὁ ἱερέας εἶναι ὁ μάρτυρας τῆς μετανοίας, ἕνας ἁμαρτωλός ὅπως κάθε ἁμαρτωλός, πού βρίσκεται στό πλευρὸ κάθε ἁμαρτωλοῦ συνεξομολογούμενος καὶ ὁ ἴδιος. Ἡ ἄφεση καὶ ἡ σωτηρία εἶναι τά δῶρα τῆς Χάριτος τοῦ Θεοῦ στά δάκρυα τῶν ἐξομολογούμενων.

Ἡ πρώτη μαρτυρία τοῦ βίου αἰῶνα γίνεται ἡ πρώτη ἀναφορά γιὰ τὴν Ἐπισκοπὴν τῆς Κρήτης· μεταξὺ αὐτῶν τῶν Ἐπισκοπῶν πού ἰδρύθηκαν ἀπὸ τὸν Ἄπ. Τίτο, ἦταν καὶ ἡ Ἐπισκοπὴ Κισάμου καὶ Κανδάνου. Βέβαια ἡ μαρτυρία εἶναι μὲ ἐπιφυλάξεις, μιᾶς καὶ ὁ θάνατος τοῦ Ἄπ. Τίτου χρονολογεῖται γύρω στὸ 105 μ.Χ.

Κατὰ τὸν Τουρνεφόρντ (1700) ἡ δωδέκατη Ἐπισκοπὴ πού ἰδρύθηκε στὴν Κρήτη ἦταν ἡ Ἐπισκοπὴ Κισάμου.

Πρώτη μνεία ὡς Ἐπισκόπου Κισάμου εἶναι αὐτὴ τοῦ Εὐκίσσου, πού παραβρέθηκε εἰς τὴν Σαρδικὴν σύνοδο (343). Ὁ Lequien (II, 272) δίνει ἀκόμη δύο Ἕλληνες Ἐπισκόπους, Θεόπεμπο «τὸν ἀνάξιο» πού παραβρέθηκε στὴν Πενθέκτη Οἴκουμ. Σύνοδο (691/692) καὶ τὸν Λέοντα (787).

Κατὰ τὴν πρώτη βυζαντινὴ περίοδο ἡ Ἐπισκοπὴ Κισάμου, ὅπως καὶ αὐτὴ τῆς Κανδάνου, ἐκπροσωπήθηκαν στὴν Ζ' οἰκουμένην σύνοδο (787) μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Ἡλία τὸν Α'.

Ἡ δραστηριότητα τῆς Ἐπισκοπῆς διακόπηκε κατὰ τὴν περίοδο τῆς ἀραβοκρατίας στὴν Κρήτη (826-961). Ἴσως τότε νὰ καταστράφηκε καὶ ἡ πρώτη Βασιλικὴ στὴν Κίσαμο, καὶ μεταφέρθηκε ἡ Ἐπισκοπὴ στὸ ὁμώνυμο χωριό.

Στὴν δευτέρη βυζαντινὴ περίοδο ἡ ἐπισκοπὴ Κισάμου ἀναφέρεται στὸ Τακτικὸ τοῦ Βασιλείου Β τοῦ Βουλγαροκτόνου (980), ὅχι ὁμῶς καὶ αὐτὴ τῆς Κανδάνου.

Σήμερα ἀπὸ τὰ ἀρχεῖα τῆς Βενετίας μποροῦμε νὰ δοῦμε γιὰ τὴν λατινικὴ ἐπισκοπὴ τῆς Κισάμου, πού ἀναφέρεται σὰν Cisamus, κατὰ τίτλο ἐπισκοπὴ τῆς Κρήτης.

Ἐἰσι στὰ πρῶτα χρόνια τῆς Ἑνετοκρατίας ἡ Ἐπισκοπὴ Κισάμου ἐγένε καθολικὴ, μὲ τοποτηρητὴ ἀπὸ τὴν Κάντια. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ὀλικῆς κατάληψης τοῦ νησιοῦ ἀπὸ τοὺς Βενετούς, τοποθετήθηκε Λατίνος ἐπίσκοπος ὑποτελής στὴν Γόρτυνα καὶ στὴν Κάντια. Δέκα ἐπίσκοποι ἀναφέρονται ἀπὸ τὸν Lequien (III, 927-930) ἀπὸ τὸ 1346 ἕως τὸ 1589. Εἴκοσι ἀπὸ τὸν Eubel (I, 192, II, 142), ἀπὸ τὸ 1305 ἕως τὸ 1498, ὅλοι Λατίνοι. Ὁ Angelo Barbadigo (μεγάλος καρδινάλιος, δίπλα σὸν ἀντίπαπα Νικόλαο τὸν 5ο) πού παραβρέθηκε στὴν Ρώμην στὴν σύνοδο τοῦ 1328 ἐπὶ αὐτοκράτορος τοῦ Λούη IV, ἐγένε πρῶτα Ἐπίσκοπος Κισάμου, καὶ μετέπειτα τῆς Βερόνας.

Στὰ μέσα τοῦ 16ου αἰῶνα ἐπίσκοπος Κισάμου ἐγένε ὁ Γεράσιμος Παλαιοκάπας (1551), οὐνίτης εὐγενῆς ἀπὸ τὰ Χανιά, ὁ μόνος ὀρθόδοξος σὲ ὀλόκληρην τὴν Κρήτην.

Τὴν περίοδο τῆς Τουρκοκρατίας (1645-1898) μιὰ ἀπὸ τὴν πολιτικὰ πράξεις τῶν Τούρκων ἦταν ἡ ἀνασύστασις τῶν Ὀρθόδοξων Ἐπισκοπῶν, πού πραγματοποιήθηκε τὸ 1653 καὶ ἡ Ἐπισκοπὴ Κισάμου μαζί μὲ ἄλλες 11 ἀναφέρονται σὲ χειρόγραφο τοῦ 1659. Πρῶτος Ὀρθόδοξος Μητροπολίτης ἦταν ὁ Νεόφυτος Πατελλάρος. Βέβαια, γνωρίζομε ὅτι ἡ συνέχεια δὲν ἦταν ἡ ἴδια, μὲ ἀποκορύφωμα τοὺς διωγμούς τὴν περίοδο 1821-1898 καὶ τὸν ἀπαγχονισμό στὴν 15 Ἰουνίου 1821 τοῦ Ἐπισκόπου Κισάμου Μελχισηδέκ Δεσποτάκη. Ἡ Ἐπισκοπὴ Κισάμου μετὰ

Τοῦ κ. Ἰωάννου Κ. Παπαδάκη

τὸ 1831 ἐνώθηκε μὲ τὴν ἐπισκοπὴ Κυδωνίας ὡς τὸ 1862, πού ξανάγινε Ἐπισκοπὴ Κισάμου καὶ Σελίνου.

Μέχρι σήμερον ἡ πρώτη παλαιοχριστιανικὴ βασιλικὴ τῆς Κισάμου δυστυχῶς δὲν ἔχει βρεθεῖ καὶ μόνον ὑποθέσεις μπορεῖ νὰ κάνει κάποιος γιὰ τὸ πού ἦταν κτισμένη. Οἱ μαρτυρίες τῶν διαφόρων περιηγητῶν, ὅπως τοῦ Μπουοντελμόντι (1415) δὲν μᾶς δίνουν ἀκριβῆ στοιχεῖα.

«...παίρνομε ἓνα δρόμο πρὸς δεξιὰ. Λίγο πῶ πέρα διακρίνομε ἓνα παλιὸ ναό. Μπαίνομε καὶ ὁ ὁδηγὸς μοῦ λέει κοίταξε τὸ δάπεδο θὰ ἀναγνωρίσεις ἐδῶ ἓνα ψηφιδωτό, πού ἔπειτα ἀπὸ αἰῶνες, δὲν καταστράφηκε, οὔτε ἀπὸ τὴν βροχὴν, οὔτε ἀπὸ τοὺς σεισμούς, οὔτε ἀπὸ τὴν ὑγρασίαν».

Μιὰ ἀπὸ τὴν πῶ παλιὰ ἐπισκοπικὰ οἰκίαι, (σίγουρα Λατινικὴ), ἦταν οἱ σημερινὰ οἰκίαι Σκουνάκη & Ἀνυφαντάκη. Σίγουρα κάποτε ἡ ἀρχαιολογικὴ σκαπάνη θὰ φέρει στὸ φῶς καὶ τὴν πρώτη βασιλικὴ τῆς Ἐπισκοπῆς Κισάμου.

Ἀπὸ τὸ βιβλίον τῆς Στ. Μαρινάκη μαθαίνομε ὅτι οἱ Ἐπίσκοποι κατὰ τὴν Βενετοκρατίαν στὴν Κίσαμο ἦταν:

Βαλέτος 1346, Γ. Μαυρακούκης 1347, Γ. Ἐμεργάβης 1362, Ν. Φουσκάρινος 1366, Συμεών 1367, Μάρκος Μαρκελλός 1371, Ἄγγελος Μπαρμπαρίγος 1387, Φ. Οὔρσο 1427, Ἐμμανουήλ 1470, Θωμᾶς Ντεκασίνης 1486, Ἀντ. Σαββίνας 1496, Δομίνικος Ντσαλέπο 1514, Δομίνικος Ζῶνος 1522, Μιχαήλ Ζῶνος 1544, Αὐγουστίνος Τεῦκος 1550, Πρ. Πουμπλικόλας 1589, Ἰερώνυμος Ραγανσῶνος 1592.

Ἀνατολικά τοῦ 1ου Γυμνασίου καὶ στὸ οἰκόπεδο τοῦ κ. Ραισακί βρέθηκε παλαιοχριστιανικὸ νεκροταφεῖο τοῦ 5ου αἰῶνα μὲ θαυμάσιες ἐπιγραφές, καὶ ἕως σήμερον δὲν ἔχει γίνῃ καμία προσπάθεια μελέτης αὐτῶν τῶν ἐπιγραφῶν. Πιστεύεται ὅτι σίγουρα κάπου κοντὰ θὰ ὑπῆρχε καὶ κάποιος ναὸς πού πιθανόν οἰκοδομήθηκε στὰ θεμέλια Ρωμαϊκοῦ, βάσει μὲ τὴν ὡς καὶ σήμερον ἀνασκαφές.

Βιβλιογραφία:

Ἰ.Μ.Κισάμου, Στ.Σπανάκης, Τουρνεφόρ, Μπουοντελμόντι, ἀρχεῖα Βατικανοῦ - Καθολικὴ Ἐκκλησία.

ΑΠ' ΤΟ ΣΚΙΝΙΑ ΣΤΟ ΛΥΓΙΑ

Τοῦ κ. Ἀθανασίου Δεικτάκη
Λογοτέχνη

Ἔχω γράψει γιὰ τίς δύο «Πεταλίδες» τοῦ τόπου μου. Ἐκείνη, ἡ κάπως μεγάλη, γειτονεύει μέ τά Φαλάσαρνα, τήν ἀρχαία πολιτεία. Ἡ ἄλλη εἶναι ἡ μικρούλα, πού στή μέση τοῦ Γραμμουσιανοῦ τοπίου μετᾶ τίς ἀποστάσεις, ἰσορροπεῖ τό κάλλος τοῦ συμπλέγματος καί σάν νά κουμαντάρει τά ξεσπάσματα τοῦ Αἰόλου.

Βραχονησίδες κι οἱ δύο ἀφρίζουν καί πλημμυρίζουν, λούζονται καί λιάζονται σά γοργόνες καί κυράδες. Καί νά μιά τρίτη «Πεταλίδα» πού ἐφέτος μέ τά ξύλινα φερά της μεταφέρει στήν πλάτη της τούς φυσιολάτρες καί τούς φιλομαθεῖς, τούς περίεργους καί τούς λουομένους.

Ἡ «Πεταλίδα» εἶναι ἓνα σκάφος πού χωρᾶ μέχρι ἐξήντα ἐπιβάτες νά τούς βοητάρει σά δελφίνοι στά σκουρογάλαζα νερά τῆς Ἀκτῆς.

Κούκου τά γκρεμνά, Σκινιάς, Ντούζουλας, Κανάλι, Ποταμός, Λεπιδόλακος, Ὀρνιά, στοῦ Παύλου.

Κι ὕστερα: Ἀμμούδι, Μονόλιθος, Καμάρα, Λυγιάς. Ἄνοιχτήκαμε ἀπό τήν ἀγκάλη τοῦ Σκινιά γιά τόν Ποντικό καί τό Ποντικάκι. Μά ἐκεῖνα σάν νά ἔφευγαν παιχνιδιάρικα γιά τή μακρινή ἔσπερία καί πού νά τά φτάσομε...

Τό γραμμουσιανό ὅμως σύμπλεγμα κόντεψε καλά. Τοῦ Κούκου τά γκρεμνά ἔδειξαν τή βόρεια πλευρά τους λιγότερο ἄγρια καί φοβερή. Φάνηκε ἡ Πλάκα. Ἡ Γραμούσα καί τό Τηγάνι τινάχτηκαν κατά τό ἥμισυ λουσμένα στήν γλυκύτητα τοῦ ἀπογευματινοῦ ἡλίου. Ἡ χερσόνησος τοῦ Τηγανιοῦ ἔδειξε τήν ἀπαλογραμμή της. Τό θρυλικό κάστρο πέταξε τό ὕψος του. Ὁρθή γωνία σχημάτισαν οἱ ἀνοχύρωτοι βράχοι μέ τήν ἐπιφάνεια μιᾶς ἀσημένιας θάλασσας, πού πότε ἀφρίζε καί πότε γυάλιζε κατά τή βούληση τῶν ἀνέμων καί τοῦ ἡλίου.

Χάρηκε τό μάτι μας καί πήραμε ρότα γιά τό Νοτιά. Ἔζω ἀπ' τό λιμάνι τοῦ Πλατάνου οἱ Βολαξίες καί νά πιό πάνω τό Πρασονήσι.

Ἄλλη ὄψη ἔχουν ἀπό τή στεριά καί ἄλλη ἀπό τή θάλασσα πού τά βλέπομε γιά πρώτη φορά. Κι ὅλο τό τοπίο ἓνα θαῦμα!

Ἄς ξεκινήσομε ἀπό τήν πλευρά τοῦ Βοριά.

Ἀπό τήν ἀρχή τοῦ Γραμμουσιανοῦ Ἀκρωτηριοῦ μέχρι τό Λυγιά μιά καταπληκτική καί συνήθως ὑπήνεμη ἀγκάλη. Γιά μπάνιο, γιά ξεκούραση καί χαλάρωση.

Θάθελα νά ζαναγυρίσομε ἀπό τό Σκινιά. Χύτες καί σιάδες, μικρά βράχια καί ὄγκώδη βραχοσύνολα, σφάκες καί πολλοί σκίνοι.

Τοῦ Κούκου τά γκρεμνά καί τό μικρό Καστρί κλείνουν τοῦτον τόν ὄρμο σάν νά θέλουν νά τόν κρύψουν ἀπό τήν ἀρχαία πολιτεία. Ψηλά οἱ Διπλοπεζούλες, ἐκτάσεις γιά ὄργωμα καί σιτηρά τά παλιά χρόνια. Χαμηλότερα φαρδιά πεζούλια κι ἓνα ἀλωνακι μαρτυροῦν τή σκληρή ζωή τοῦ γεωργοῦ.

Γεωλογικά φαινόμενα, βράχοι καί πέτρες.

Ἐκκλησιάκια στόν κάμπο, σιά πλάγια, στίς κορφές καί τίς ἀκτές σηματοδοτοῦν, εὐλογοῦν καί στέλνουν τά μηνύματα τῆς χριστιανικῆς πίστεως.

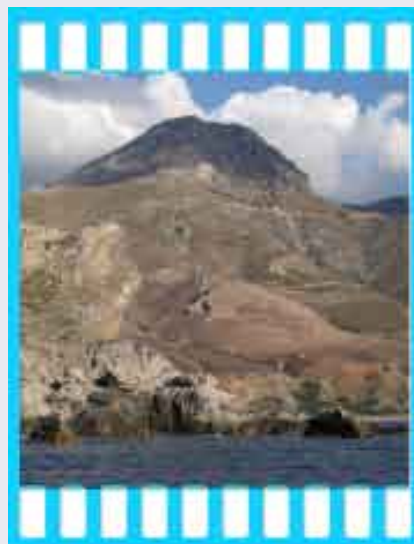
Τό θαλασσινό ἀγέρι φέρνει δροσιά καί ἀρμύρα στό μικρό κάμπο, στίς πλαγιές, τούς ἐλαιῶνες καί τά πεζούλια μακριά καί ψηλά μέχρι τόν Προφήτη Ἥλια. Αὐτή ἡ πανώρια κορυφή ἐποπτεύει καί σκέπει πολιτείες καί χωριά.

Εἶναι ἓνας κόσμος ἄλλος ἀπ'τή θάλασσα ἰδωμένος.

Λαγγά, οὐρανοκόμματα, ἀκτογραμμές, τά ἔργα τοῦ Θεοῦ καί τά ἔργα τῶν ἀνθρώπων.

Εὐχαριστοῦμε τό Χαρίδημο καί τήν «Πεταλίδα» του.

Θά ζανάρθωμε!

Πρωτοπρεσβύτερος Βασίλειος Σημαντηράκης

Ὁ Κύριος «ὁ χρόνους μετρῶν τοῖς ζῶσι καὶ καιροὺς θανάτου ἰστών» ἐκάλεσε ἐκ τῆς στρατευομένης ἐκκλησίας εἰς τὴν ἐν οὐρανῷ θριαμβεύουσα τὸ γέροντα πατέρα Βασίλειο.

Λίγα λεπτά πρὶν ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα τῆς 9ης πρὸς τὴν 10ῃ Ἰανουαρίου κοιμήθηκε στὸ Νοσοκομεῖο Χανίων, ὅπου εἶχε μεταφερθεῖ μερικὲς ὥρες πρὶν, περιβαλλόμενος ἀπὸ τὴν ἀγάπη καὶ τὴν στοργικὴ φροντίδα τῆς πρεσβυτέρας του καὶ τῶν

Τοῦ κ. Ἰωάννου Σ. Μαυροματῆ Διδασκάλου

ἐκλεκτῶν παιδιῶν του, ἀφοῦ τὴν προτεραιὰ εἶχε δεχτεῖ τὴ Θεία Κοινωνία.

Κατάκοπος ὁδοιπόρος ἀπὸ τὸ φόρτο τῶν ἐτῶν τῆς πρεσβυτικῆς ἡλικίας ἔφθασε στὸν τελευταῖο σταθμὸ τοῦ βιοτικῆς δρόμου. Ἦλθε τὸ ἐσπέρας τῆς ζωῆς. Ἐφύσηξε ὁ δυνατὸς ἄνεμος τοῦ θανάτου καὶ ἔσβυσε τὸν ταπεινὸ λύχνο καὶ ἀπέσπασε ἀπὸ τὸ δέντρο τῆς ζωῆς τὸν ὑπερώριμο καρπὸ.

Ὁ π. Βασίλειος Σημαντηράκης γεννήθηκε τὸ 1913. Παιδί φτωχῆς καὶ πολύτεκνης οἰκογένειας. Μεγάλωσε σὲ φτωχὸ περιβάλλον σὲ δύσκολα χρόνια. Φοίτησε στὸ σχολεῖο τοῦ Κολυμβαρίου, καὶ ἀποφοίτησε ἀπὸ τὸ Γυμνάσιο Χανίων. Ἀργότερα ἀπεφοίτησε ἀπὸ τὸ Ἀνώτερο Ἐκκλησιαστικὸ Φροντιστήριον τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Σχολῆς Κρήτης.

Ἰππηρέτησε τὴν πατρίδα στὴν δύσκολη περίοδο τοῦ Πολέμου. Χρημάτισε Γραμματέας τῆς Κοινότητος Κολυμβαρίου καὶ ἀφοῦ δημιούργησε οἰκογένεια χειροτονήθηκε ἀπὸ τὸν Ἐπίσκοπο Εὐδόκιμο Διάκονος καὶ Πρεσβύτερος τῆ Μεγάλῃ Σαρακοστή τοῦ 1950.

Ἰππηρέτησε γιὰ ἀρκετὰ χρόνια τὴν Ἐνορία

Καμάρας Μελισουργείου καὶ Καληδωνίας καὶ ἀργότερα καταστάθηκε Ἐφημέριος Δρακῶνας-Γερακιανῶν. Τὴν Ἐνορία τὴ διακόνησε καὶ μετὰ ἀπὸ τὴ συνταξιοδότηση του, μέχρι τῆς τοποθετήσεως τοῦ ἀντικαταστάτου του. Γιὰ ἀρκετὰ χρονικά διαστήματα διηκόνησε τὶς Ἐνορίες Ἐπισκοπῆς καὶ Μοθιανῶν.

Ταπεινὸς καὶ σεμνὸς Ἱερουργός, ἀπλὸς στοὺς τρόπους καὶ ἀπλούστερος στὴν ἐμφάνιση, μὰ καὶ προικισμένος ἀπὸ τὸ Δημιουργὸ μὲ πλείονα χαρίσματα.

Φιλομαθὴς στό ἔπακρον. Μελετοῦσε ἀπὸ πρωΐας μέχρι νυκτός, σημείωνε, ὑπογράμμιζε, ἀντέγραφε. Γνώστης τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Μουσικῆς καὶ ἄριστα κατατοπισμένος στό τυπικὸ τῆς Ἐκκλησίας.

Χαρακτηριστικὰ γνωρίσματά του ἦταν:

Ἡ βαθεῖα του πίστη στὸν ἀναστημένο Ἰησοῦ.

Ἡ ἀφοσίωσή του στὴν Ἐκκλησία.

Ἡ ἐμμονή του στὴν Ὁρθόδοξη παράδοση.

Ἡ εὐγενὴς συμπεριφορὰ του καὶ ἡ ἀγάπη του γιὰ τὸν ἄνθρωπο καὶ τὴ φύση.

Ἡ ἀπλότητα τοῦ χαρακτῆρα του καὶ ἡ ταπεινωσὴ του.

Ἀπλά τὰ λόγια του, ὅμως σῶφρονα, βγαλμένα ἀπὸ τὸ λόγο τοῦ Εὐαγγελίου καὶ ἀπὸ τὴν καρδιά του.

Συλλογίζομαι ἀκόμη αὐτὰ πού μοῦ εἶπε: **Δέν θυμοῦμαι κατὰ τὴ Θεία Λειτουργία καὶ κατὰ τὴν ἐκφώνηση «Τὰ σὰ ἐκ τῶν σῶν» νὰ μὴν τρέξουν τὰ μάτια μου.**

Ὁ π. Βασίλειος δέν ἤθελε ἐπαίνους, δέν ἤθελε διαφήμιση τῶν γνώσεων του, δέν ἐπεδίωξε ὀφφίγια. Ἀπλὲς καὶ οἱ Ἱερατικὲς στολές του, τὶς ὁποῖες ἔραβε μὲ τὴν πρεσβυτέρα του.

Αὐτὸς ἦταν ὁ π. Βασίλειος, μικρὸς στό σῶμα καὶ συνάμα μεγάλος στὴν καρδιά καὶ τὰ χαρίσματα.

Εὐπρεπῆς, εὐχαρὶς, εὐσεβὴς καὶ χρυσοχέρης.

Αὐτὸς ὑπῆρξε μὲ λόγους ἐλειπεῖς.

Ὁ Θεὸς νὰ τὸν παραλάβει στό φῶς καὶ στό ἔλεος Του καὶ νὰ τοῦ ἀποδώσει τὸ στέφανο τῆς δικαιοσύνης κατὰ τὴν ἔσχατη ἡμέρα.

Τοῦ ἀειμνήστου πρεσβυτέρου Βασιλείου, ἔστω αἰωνία ἡ μνήμη. □

Πρωτοπρεσβύτερος Στυλιανός Κασαπάκης

Γιά κάθε άνθρωπο, ό θάνατος είναι ή κορυφαία στιγμή τής ζωής του, είναι τό πέρασμα στην αιωνιότητα. Είναι τό τελευταίο ταξίδι πού κι εσύ τώρα, αγαπημένε μας έν Χριστώ άδελφέ ξεκίνησες, για να πās στην ούράνια πολιτεία. Ένα ταξίδι πού θά αφήσει πίσω του, στην ψυχή και στην σκέψη μας τόν πλούτο τής προσφοράς σου, τήν ποιμαντική δράση σου, τήν χριστιανική σου καρτερία, τήν άφοσίωσή σου σε μία ήθικη και χριστιανική ζωή.

Στά σαρανταοκτώ χρόνια της ιερατικής σου διακονίας, ως σημαντικό μέλος τής Μητροπολιτικής μας περιφέρειας, στάθηκες μιά άστέρευτη πηγή άλληλεγγύης πρός τόν συνάνθρωπο, καταθέτοντας κάθε κομμάτι του έαυτού σου στην πρόοδο και στό καλό του συνόλου.

Του Αιδεσ. Αντωνίου Αρετάκη Έφημερίου Ί.Ν. Ευαγγ. Θεοτόκου Κισάμου

Ο άείμνηστος π. Στυλιανός Κασαπάκης γεννήθηκε τό 1936 στά Κοτσιανά Κισάμου. Μετά τίς έγκύκλιες σπουδές του φοίτησε στην Έκκλησιαστική Σχολή Κρήτης. Τό 1960 νυμφεύθηκε τήν Κλεάνθη Τσουρουνάκη, μέ τήν όποία απέκτησε τρία παιδιά, τήν Άργυρώ, τήν Έλενα και τόν Στράτο. Τήν 1η Άπριλίου του 1961 χειροτονήθηκε διάκονος στον Ίερό Ναό του Άγίου Ίωάννη Θεολόγου Κοτσιανών. Τήν ίδια χρονιά, στις 16 Άπριλίου χειροτονείται Πρεσβύτερος στον Ίερό Ναό Άγίου Νικολάου Κουκουναράς, από τόν πρώην Μητροπολίτη Κισάμου και Σελίνου Σεβασμιώτατο Ειρηναίο, και τήν 1η Μαΐου διορίστηκε κανονικός έφημέριος τής Ένορίας αυτής. Ταπεινά και άγόγγυστα και σε καιρούς δύσκολους, συνέβαλλε στην Ίδρυση του Άγροτικού Ίατρείου τής Κοινότητας και στην δημιουργία Συλλόγου Γυναικών τής περιοχής. Τό 1971 μετατίθεται στην Ένορία Κάτω Παλαιοκάστρου και έγκαθίσταται στό Καστέλλι, άπ' όπου μετατέθηκε για τελευταία φορά τό 1993 στην Ένορία του Άγίου Αντωνίου Καμάρας. Άπό τό 1980 έως τό 1987 έκτελούσε τά καθήκοντα του διευθυντού του Άννουσάκειου Γηροκομείου. Γιά πολ-

λά χρόνια επίσης ανέλαβε τή διαχείριση και τή γραμματεία του Γιαννακάκειου Ίδρύματος.

Άγαπημένε μας παπα Στυλιανέ.

Στά τόσα χρόνια τής ιερατικής σου διακονίας και άποστολής ανέπτυξες μιά πλούσια κοινωνική δράση, υπηρετώντας πάντα τά χριστιανικά ήθη και πρότυπα, προσφέροντας εκεί πού υπήρχε πόνος, ως ταπεινός δούλος του Θεού.

Άξιος λειτουργός και εργατικός, καλός σύντροφος και οίκογενειάρχης, κοινωνικός και αγαπητός σε όλους, πρόσθεσες ένα σημαντικό κομμάτι ανθρωπιάς στό οίκοδόμημα τής διακονίας και του χριστιανικού έργου τής Μητροπόλεώς μας, προασπίζοντας άξίες και ιδανικά πού θά παραμείνουν αναλλοίωτα.

Ό πόνος από τόν χαμό τής κόρης σου Έλενας, τό 1989, σε συνθλίβει, μά εσύ μέ φάρο τήν πίστη σου, τήν έμπιστοσύνη σου στην άγάπη και στό θέλημα του Θεού, δέν πτοείσαι και συνεχίζεις να προσφέρεις τό μεγαλείο τής ψυχής σου σε όποιον σε έχει ανάγκη. Μέ ύπομονή, χωρίς μεμψιμοιρίες, δέχεσαι από τό 2004 άλλη μιά μεγάλη δοκιμασία, αυτή τής ασθένειάς σου, πού και πάλι δέν λυγίζεις αλλά αντίθετα εκφράζεις τόν πόνο σου σαν κάτι μικρό και άσήμαντο, όπως πολλές φορές άνέφερες προσωπικά σε έμένα και σε άλλα αγαπημένα και οικεία σου πρόσωπα. Μās δίδαξες πώς να άγωνιζόμαστε, να μήν λυγίζομε από τό βάρος των δοκιμασιών τής ζωής, αλλά μέ ψυχικό σθένος να άνεβαίνουμε τό δικό μας Γολγοθά έλπίζοντας στό έλεος και τήν φιλανθρωπία του Θεού.

Τώρα πιά φεύγοντας από αυτό τόν μάταιο και πρόσκαιρο κόσμο και όδευοντας πρός τήν αιώνια ζωή, τήν Ούράνια Βασιλεία, εμπρός στον θρόνο του δικαιοκρίτου Κυρίου και Θεού μας μπορείς να κάνεις τόν άπολογισμό τής ζωής σου και να επαναλάβεις τά λόγια του Άποστόλου Παύλου: «Τόν άγώνα τόν καλόν ήγώνισμαι, τόν δρόμον τετέλεκα, τήν πίστιν τετήρηκα, λοιπόν, άποκειται μοι ό τής δικαιοσύνης στέφανος όν άποδώσει μοι Κύριος έν εκείνη τή ήμέρα...» (Β' Τιμ. 4, 6-8).

Άγαπημένε μας παπα Στυλιανέ.

Αισθανόμαστε πραγματικά τυχεροί, όλοι έμεις πού μαζί σου βαδίσαμε στα ίδια μονοπάτια και σε αυτή τήν συνοδοιπορία διδαχτήκαμε από τήν ταπεινότητα, τήν σεμνότητα και τήν ειλικρίνειά σου. Διακριτικά και άθόρυβα έδινες από τό περίσσειμα τής άγάπης σου, σαν μιά πράξη αυθεντικής συνεισφοράς, χωρίς έγωπάθεια και δημόσια προβολή.

Γιά όλους μας ή άπώλεια είναι μεγάλη. Θά είσαι όμως πάντα βαθιά μέσα στην σκέψη και τήν καρδιά μας. Άς είναι έλαφρύ τό χώμα πού θά σε σκεπάσει, άς είναι ή ψυχή σου για πάντα γαλήνια.

Αιωνία σου ή μνήμη. □

Η Έκκλησία απαντά...

Αναγνώστες του Περιοδικού μας θέτουν δύο ερωτήματα:

1ον. Πόσα χρόνια χρειάζεται να περάσουν για να κάνουμε έκταφή του νεκρού μας;

Είναι γεγονός ότι το θέμα αυτό απασχολεί πολλούς Χριστιανούς μας, ιδιαίτερα στις μεγάλες πόλεις όπου υπάρχει ή δυσκολία λόγω του περιορισμένου χώρου. Χρειάζεται να πούμε ότι κανονικά, έκταφή του νεκρού ΔΕΝ επιτρέπεται εκτός αν υπάρχει σοβαρός λόγος... (μεταφορά όστων στην πατρίδα του νεκρού, ταφή μέλους ίδιας οικογένειας στον ίδιο τάφο κλπ). Έκταφή δεν γινότανε ούτε παλιά και αυτό πιστοποιείται από τις αρχαιολογικές ανασκαφές που ακόμα και σήμερα φέρνουν στο φως χριστιανικούς τάφους πολλών αιώνων που ουδέποτε ανοίχτηκαν. Ακόμα από όρισμένους κανόνες που τιμωρούν την τυμβωρυχία (όπως ο ζ' κανόνας του Αγ. Γρηγορίου Νύσσης) φαίνεται ότι υπονοούν ότι δεν επέτρεπε ή τότε συνήθεια να μετακινούνται από τους τάφους τα όστα. Όπως εξάλλου σημειώνει και ο μέγας λειτουργιολόγος μακαριστός Φουντούλης: «Δέν θά υπήρχε βέβαια ωραιότερο πράγμα από τό νά αναπαύεται κανείς «μέχρι τής κοινής αναστάσεως» στον τάφο του, προσβλέποντας κατά τόν ώραίο συμβολισμό προς τήν ανατολή και περιμένοντας τήν ἔσχατη σάλπιγγα». Αν όμως πρέπει για κάποιους λόγους να γίνει έκταφή, καλό είναι να έχουν περάσει τουλάχιστον 3 χρόνια, διάστημα αρκετό, ώστε να έχει γίνει πλήρης αποσύνθεση του σώματος και σε καμία περίπτωση χρονικό διάστημα μικρότερο των 2 ετών.

2ο Έρωτημα: Ποιές είναι οι νηστείες της εκκλησίας μας και γιατί νηστεύουμε;

Κάτ' αρχήν χρειάζεται να πούμε ότι η νηστεία δεν γίνεται ούτε για να χάσουμε κιλά, ούτε για τό «καλό της υγείας μας», όπως λανθασμένα πολλοί νομίζουν, αλλά για τό καλό της ψυχής μας. Νηστεύουμε γιατί τό πρότυπό μας είναι ο Χριστός και οι Άγιοί μας. Ο Ίδιος ἐνήστεψε και μάλιστα χωρίς να έχει λόγο, αλλά για να μάς δείξει τόν δρόμο και τόν τρόπο τής ἀληθινῆς ζωῆς. Ὑπήρξε Ἅγιος πού δέν νήστεψε; Ὑπήρξε κάποιος πού δέν ὠφελήθηκε μέ τή νηστεία; Μιλώντας για τήν νηστεία είναι αναγκαίο να σημειώσουμε ότι δέν είναι μόνο ἀποχή ἀπό τήν τροφή. Είναι ἀποχή ἀπό τά πάθη και τίς ἀδυναμίες μας. Νηστεία είναι ἕνας

συνδυασμός τροφῆς-ἐλεημοσύνης-προσευχῆς. Ὁ Μέγας Βασίλειος ἀναφέρει ὅτι ἐκεῖνο πού τοῦ γέμιζε τήν καρδιά ἦταν ὅταν, παράλληλα μέ τήν νηστεία του ἔκανε ἐλεημοσύνες για νά γλυκάνει τόν πόνο τῶν δυστυχισμένων ὑπάρξεων τῆς ἐπαρχίας του. Για σκεφτεῖτε πόσο ὁμορφὴ εἶκονα... Νά ἕνα ώραίο παράδειγμα: Εἶναι μέρα νηστείας και πεινάς. Πόσο κάνει ἕνα σουβλάκι; 2 εὔρω; Μήν τό φᾶς και δώσε τά 2εῦρω στον πρώτο πού σου ζητάει, στον πρώτο δυστυχισμένο, πού θά δεῖς μπροστά σου. Χαμογέλασέ του και πές του ἕνα καλό λόγο. Βάλτον στήν προσευχή σου: «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ἐλέησον ἡμᾶς και τόν κόσμο σου».

Κάν' το μέ τήν καρδιά σου και δές τά ἀποτελέσματα...

Ἐν συντομίᾳ οἱ νηστείες εἶναι:

1) Νηστεία τῶν Χριστουγέννων

Ἀπό τίς 15 Νοεμβρίου μέχρι και τίς 24 Δεκεμβρίου.

2) Μεγάλῃ Τεσσαρακοστή

Ἀπό τήν Καθαρά Δευτέρα μέχρι και τό Μ. Σάββατο.

3) Νηστεία τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων

Ἀπό τήν Δευτέρα μετά τήν Κυριακή τῶν Ἁγίων Πάντων μέχρι και 28 Ἰουνίου.

4) Νηστεία τοῦ Δεκαπενταύγουστου

Ἀπό τήν 1η ἔως και 14 Αὐγούστου.

5) Νηστεύουμε κρέας, γαλακτερά, ψάρι, λάδι ὅλες τίς

Τετάρτες και Παρασκευές τῆς χρονιάς (ἐκτός ἀν ὑπάρχει κάποια κατάλυση) και τίς πιό κάτω μέρες ὅ,τι μέρα και ἀν πέσουν (ἐκτός Σαββάτου και Κυριακῆς, ὅπου τότε τρώμε λάδι):

α) 14 Σεπτεμβρίου, τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ

β) 24 Δεκεμβρίου, παραμονή Χριστουγέννων

γ) 5 Ἰανουαρίου, παραμονή τῶν Φώτων

δ) 29 Αὐγούστου, Ἀποτομή του Τιμίου Προδρόμου

Δέν νηστεύουμε, ἔχουμε κατάλυση δηλαδή στά πάντα:

α) Μετά τό Πάσχα, ὅλη τήν ἐβδομάδα τῆς Διακαινησίμου

β) Μετά τήν Πεντηκοστή (μέχρι τῆς Κυριακῆς τῶν Ἁγίων Πάντων)

γ) Ἀπό τίς 25 Δεκεμβρίου μέχρι και τίς 6 Ἰανουαρίου (ἐκτός τῆς παραμονῆς τῶν Θεοφανείων).

Για ὁποιοδήποτε θέμα, ἐρώτημα ἢ ἀπορία σας μπορεῖτε νά μάς γράφετε στήν ἠλεκτρονική διεύθυνση <http://www.imks.gr/cgi-bin/fpm.cgi>

Ὁμάδα ἔμπειρων και καταξιωμένων πνευματικῶν θά ἀπαντᾷ γραπτά στό ἐπόμενο τεῦχος τοῦ περιοδικού μας πάνω στά ἐρωτήματά σας. Εὐνόητο εἶναι ὅτι διατηρεῖται ἡ ἀνωνυμία αὐτῶν πού ὑποβάλλουν ἐρωτήματα.

ΤΟ ΧΡΟΝΙΚΟ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΜΑΣ

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ - ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2009

Έορτή Θεοφανείων

Η μεγάλη Δεσποτική έορτή τών Θεοφανείων εορτάστηκε καί στήν Μητρόπολή μας μέ ιδιαίτερη λαμπρότητα καί μέ τή ρίψη τοῦ Σταυροῦ σέ ὅσες Ένορίες γεινιάζουν μέ θάλασσα. Στήν ἔδρα τῆς Μητροπόλεως, μετά τό πέρας τῆς Θείας Λειτουργίας, οἱ Ένορίες τῆς πόλεως ἐν πομπῇ κατευθύνθηκαν πρὸς τό λιμάνι ὅπου ἔγινε καί ἡ ρίψις τοῦ Σταυροῦ ἀπό τόν Σεβ. Μητροπολίτη μας κ. Ἀμφιλόχιο.

Κοπή Ἀγιοβασιλόπιτας - Βράβευση μαθητῶν

Ἰανουάριος: Μῆνας πολλῶν ἐκδηλώσεων μέ κοπή Ἀγιοβασιλόπιτας. Ένορίες, Φορεῖς, Σύλλογοι κόβουν τίς

Πρωτοχρονιάτικες πίτες τους, διοργανώνοντας εἰδικές ἐόρτιες ἐκδηλώσεις. Τήν ἡμέρα τῶν Θεοφανείων, Τρίτη 6 Ἰανουαρίου, ἡ Ὁρθόδοξος Ἀκαδημία Κρήτης ἔκοψε τήν δική της Ἀγιοβασιλόπιτα σέ κοινή ἐκδήλωση μέ τόν Δήμο Κολυμβαρίου, ὁ ὁποῖος καί ἀπένειμε ἐπαίνους στούς ἐπιτυχόντες σέ Ἀνώτερα καί Ἀνώτατα Ἐκπαιδευτικά Ἰδρύματα μαθητές, οἱ ὁποῖοι κατάγονται ἀπό τόν Δήμο Κολυμβαρίου.

Έορτή Ἁγίου Μακαρίου

Τήν Δευτέρα 19 Ἰανουαρίου, ἐορτή τοῦ Ἁγίου Μακαρίου του Αἰγυπίου, ἐορτάζει καί τό κάθισμα πού εἶναι ἀφιερωμένο στήν μνήμη του καί εὐρίσκεται πάνω ἀπό τίς ἐγκαταστάσεις τῆς Ο.Α.Κ. Στόν ἑσπερινό χοροστάτησε ὁ Σεβ. Ποιμενάρχης μας, ἐνῶ στήν ἀκολουθία παρευρέθηκαν μαθητές καί καθηγητές τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Σχολῆς Κρήτης, οἱ ὁποῖοι καί ἔψαλαν.

Ἐκδήλωση Ἱερέων

Τό ἑσπέρας τῆς Κυριακῆς 25 Ἰανουαρίου, ὁ Σύνδεσμος

Κληρικῶν τῆς Μητροπόλεώς μας «Ὁσιος Ἰωάννης ὁ Ξένος», ἔκοψε τὴν Ἀγιοβασιλόπιτά του, παρουσίᾳ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου μας, τῶν Ἱερέων μετὰ τῶν οἰκογενειῶν τους ὡς καὶ πολλῶν ἐκλεκτῶν προσκεκλημένων. Τὴν ἐκδήλωση φιλοξένησε ἡ Ἐνορία Ζυμβραγοῦ στοῦ Ἐνοριακοῦ τῆς κέντρο, ὅπου ὁ δραστήριος Ἐφημέριος π. Ἐμμανουὴλ Ἀλεξανδράκης, τὸ Ἐκκλησιαστικὸ Συμβούλιο καὶ οἱ Κυρίες τῆς Ἐνορίας παρεῖχαν πλούσια φιλοξενία.

Θεμέλιος Λίθος Ἱεροῦ Ναοῦ

Τὴν Τρίτη 27 Ἰανουαρίου ὁ Σεβ. Μητροπολίτης μας ἔθεσε τὸν θεμέλιο λίθο σὲ νεοανεγειρόμενο Ἱερό Ναὸ τῆς Ἐνορίας Πλατάνου, ἀφιερωμένο εἰς τὴ μνήμη τοῦ Ὁσίου Ἐφραίμ (Νέας Μάκρης). Ὁ Ἱερός αὐτός Ναός εἶναι ἔκφραση εὐγνωμοσύνης, τάξιμο, εὐεργετηθέντων ἀπὸ τὸν Ἅγιο εὐλαβῶν Χριστιανῶν.

Ἑορτὴ τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν

Ἡ μεγάλη καὶ σπουδαία ἑορτὴ τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν, Βασιλείου τοῦ Μεγάλου, Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου καὶ Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, κατὰ τὴν ὁποία ἑορτάζει ἡ Ἑλληνικὴ Παιδεία καὶ τὰ Ἑλληνικὰ Γράμματα, ἑορτάστηκε καὶ ἐφέτος εἰς τὴ Μητρόπολή μας μετὰ τὸν καθιερωμένο ἐκκλησιασμό τῶν Σχολείων, δοξολογία καὶ ὁμιλίες. Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης μας στὸν σύντομο χαιρετισμὸ του ἀναφέρθηκε στὴν κρίση πού περνᾷ στοὺς καιροὺς μας ἡ παιδεία στοῦ σύνολό της καὶ τόνισε τὴν ἀναγκαιότητα καὶ σπουδαιότητα ἐπιστροφῆς στοῦ πνεῦμα καὶ τὸ ἦθος τῆς παιδείας τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν.

Γεῦμα σὲ ἐκπαιδευτικούς

Μετὰ τὴν εὐκαιρία τῆς ἑορτῆς τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν ἡ Μητρόπολις μας παρέθεσε γεῦμα στοὺς ἐκπαιδευτικούς τῶν σχολείων τῆς Κισιάμου. Δόθηκε ἡ εὐκαιρία γιὰ περισσότερη γνωριμία καὶ ἐπικοινωνία τοῦ Ἐπισκόπου μας μετὰ τοὺς λειτουργοὺς τῆς Παιδείας πού διακονοῦν στὰ Σχολεῖα τῆς εὐρύτερης περιοχῆς.

Ἐπέτειος τῆς Μάχης τῶν Βουκολιῶν

Ἡ 7η Φεβρουαρίου 1897 εἶναι βαθειὰ χαραγμένη στὴν μνήμη τῶν Κρητικῶν, ὡς ἱστορικὴ καὶ ἡρωϊκὴ, γιατί ὁ Συνταγματάρχης Τιμοθέου Βάσσης, μετὰ τὴν ἀποβίβασή του (5 Φεβρ. 1897) στοῦ Κολυμπάρι καὶ τὴν προέλασή του πρὸς τὰ Χανιά, τὴν 7η Φεβρ. ἐπιτίθεται κατὰ τῶν Τούρκων στὸν Πύργο τῶν Βουκολικῶν μετὰ ἀποτέλεσμα οἱ Τούρκοι νὰ ἐγκαταλείψουν τὸν Πύργο. Ἡ νίκη αὐτὴ ἔγινε αἰτία ἀναπτέρωσης τοῦ ἠθικοῦ τῶν Κρητικῶν γιὰ τὴν συνέχιση τοῦ ἀγῶνα μέχρι τὴν ἔνωση μετὰ τὴν μητέρα Ἑλλάδα. Ἡ ἐπέτειος αὐτὴ ἑορτάστηκε καὶ ἐφέτος, τὴν 7η Φεβρουαρίου, μετὰ Θεία Λειτουργία καὶ ἐπιμνημόσυνη δέηση. Ἀκολούθησε ἐκδήλωση μετὰ ὁμιλίες, χαιρετισμοὺς, καταθέσεις στεφάνων τὴν ὁποία ὀργάνωσαν ἡ Μητρόπολις μας, ὁ Δῆμος Βουκολιῶν, τὸ Δημοτικὸ Σχολεῖο καὶ ὁ Σύλλογος Κυριῶν καὶ Δεσποινίδων Βουκολιῶν, μετὰ τὴν συμμετοχὴ τῶν Ἀρχῶν τῆς Κεντρικῆς Ἐξουσίας, τῆς Τοπικῆς Αὐτοδιοικήσεως, τῶν Σχολείων τῆς περιοχῆς καὶ πλήθους κόσμου.

Ἐκδήλωση γιὰ τὴν εἴσοδο στοῦ Τριώδιου

Τὸ Ἐκκλησιαστικὸ βιβλιοπωλεῖο τῆς Μητροπόλεώς μας «Ἐσπερία» ἐπ' εὐκαιρία τῆς ἐνάρξεως τοῦ Τριωδίου, δι-οργάνωσε, τὴν Κυριακὴ 8 Φεβρουαρίου, στοῦ «Φαλδὰ-

μειο Οίκημα» έκδήλωση με όμιλητή τόν Πανος. Άρχιμανδρίτη π. Νεκτάριο Άντωνόπουλο, Ήγούμενο τής Ί. Μονής Σαγματᾶ Θηβῶν καί μέ θέμα: «Μετάνοια - Έξομολόγηση, Έπιστροφή στόν Θεό καί τήν Έκκλησία Του». Ύμνους τής περιόδου τοῦ Τριωδίου απέδωσαν οἱ Πρωτοψάλτες Άντώνιος Βακάκης, Γεώργιος Χαχλάκης καί Ίωάννης Κουφάκης. Κατά τήν διάρκεια τής έκδήλωσης έξετέθησαν γιά προσκύνηση τεμμάχια τῶν Ίερῶν Λειψάνων τοῦ Άγίου Λουκά τοῦ ἱατροῦ, Άρχιεπισκόπου Κριμαίας.

Προσκύνημα στήν Κωνσταντινούπολη

Κάθε προσκύνημα στήν Πόλη τήν ἐπάλοφο, τήν Κωνσταντινούπολη, τήν Βασιλεύουσα, εἶναι γεγονός ἀναβαπτισμοῦ στά νάματα τής Ρωμοσύνης καί τής Όρθοδοξίας μας. Τό Φανάριον, τόπος μαρτυρίου καί μαρτυρίας μέ τόν Πατριάρχη τοῦ Γένους νά κρατεῖ ζωντανή τήν ἐλπίδα, φωτίζει τήν Οἰκουμένη σκορπώντας στά πέρατά της «Φῶς Χριστοῦ». Ό Σεβ. Μητροπολίτης μας ἐπισκέφθηκε

ἀπό 11 ἕως 17 Φεβρουαρίου τό Φανάριον καί παρουσί-ασε στήν Α.Θ.Π., τόν Οἰκουμενικό Πατριάρχη κ.κ. ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟ, τό νέο Γενικό Διευθυντή τής Όρθοδόξου Άκαδημίας Κρήτης Δρα Κωσταντῖνο Κεσανίδη. Ό νέος Γενικός Διευθυντής εἶχε τήν χαρά νά λάβει τήν εὐλογία τοῦ Παναγιωτάτου, ὁ Όποῖος μέ μεγάλη ἐγκαρδιότητα δέχθηκε καί φιλοξένησε τόσο τόν Σεβ. Μητροπολίτη μας, ὅσο καί τό νέο Διευθυντή τής Ο.Α.Κ. Κατά τήν παραμονή τους στήν Κωσταντινούπολη, τήν Κυριακή 22 Φεβρουαρίου συμπροσευχήθηκαν στόν Ίερό Ναό Άγίου Χαραλάμπους στό Μπεμπέκι, ὅπου καί χοροστάτησε ἡ Α.Θ.Π., ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης.

Τιμητική Έκδήλωση γιά τόν Σεβ. Άρχιεπίσκοπο Κρήτης κ.κ. Εἰρηναῖο

Τήν Παρασκευή 27 Φεβρουαρίου τό Πολυτεχνεῖο Κρήτης, σέ μία σεμνή καί ὄμορφη έκδήλωση, στήν αἴθουσα τοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου «Ο ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ», τίμησε τόν Σεβασμιώτατο Άρχιεπίσκοπο Κρήτης κ.κ. ΕΙΡΗΝΑΙΟ «...σέ ἔνδειξη εὐγνωμοσύνης γιά τήν προσφορά καί τή συμπαράστασή του καθ' ὄλη τήν πορεία ἀνάπτυξης τοῦ Πολυτεχνείου Κρήτης», ὅπως ἀναφέρεται στήν πρόσκληση. Τήν έκδήλωση χαιρέτισε ὁ Πρύτανης τοῦ Πολυτεχνείου Κρήτης, καθηγητής Ίωακείμ Γρυσπολάκης, ἀκολούθησε ὀμιλία γιά τό πρόσωπο καί τό ἔργο τοῦ Σεβ. Άρχιεπισκόπου Κρήτης κ. Εἰρηναῖο, ὡς Μητροπολίτου Κυδωνίας καί Άποκορώνου ἀπό τόν Σεβ. Μητροπολίτη Κισάμου καί Σελίνου κ. Άμφιλόχιο καί εὐχαριστήρια ὀμιλία-χαιρετισμός ἀπό τόν τιμῶμενο Ίεράρχη. Τήν Α.Θ.Π. τόν Οἰκουμενικό Πατριάρχη κ.κ. ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟ ἐκπροσώπησε ὁ Θεοφιλέστατος Ίπίσκοπος Κνωσοῦ κ. Εὐγένιος, ὁ ὁποῖος μετέφερε τίς εὐχές καί τήν εὐλογία τής Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Μητρος Έκκλησίας. (Εἰδικό ἀφιέρωμα γιά τήν έκδήλωση αὐτή στή σελίδα 17).

ΔΩΡΕΕΣ

ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΙΔΡΥΜΑΤΩΝ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΜΑΣ

Οίκου. Ευστρατίου Σηφοδασκαλάκη, εις μνήμην Κωνσταντίνου Μαρακάκη50€
Άριστέα Άνδρονικάκη, εις μνήμην συζύγου της Νικολάου100€
Δήμητρα Μυλωνάκη60€
Θεόδωρος Μοτάκης50€
Οίκου. Αιδεσ. Νικολάου Καπή, εις μνήμην Ζαχαρίου Χαρχαλάκη300€
Αιδεσ. Στυλιανός Θεοδωρογλάκης, εις μνήμην Έμμανουήλ. Ήρακλ. Θεοδωρογλάκη100€
Κυριακή Σαριδάκη, εις μνήμην συζύγου της Γεωργίου Σαριδάκη200€
Κυριακή Σαριδάκη, εις μνήμην Γεωργίου Βασιλείου ...
.....100€
Αντώνιος Μπενάκης100€
Μαρία Πετραντωνάκη100€
Εις μνήμην Εύθυμιού και Χρυσής Δεσποτάκη, ή θυγατέρα τους100€
Ίωάννης Μαυρομάτης, εις μνήμην γονέων και αδελφής του100€
Μαρία Τερεζάκη50€
Μαρία Πετραντωνάκη100€
Οίκου. Βασιλείου Σημαντηράκη, εις μνήμην του 250€
Γεώργιος Σκαλιδάκης, εις μνήμην πατρός του Δημητρίου100€
Πρεσβυτέρα Άννα Λουπασάκη, εις μνήμην Αρχιεπισκόπου Χριστοδούλου200€
Ένορία Καντάνου Σελίνου200€
Σύλλογος Διδασκόντων ΕΠΑΛ Κισάμου, εις μνήμην Εύαγγέλου Χατζάκη180€
Ίωάννης Στεφανουδάκης, εις μνήμην του υιού του Δημητρίου1000€
Άθανάσιος Γιακουμάκης250€
Ίωάννης Φουντουλάκης, εις μνήμην γονέων του 500€
Αιδεσ. Δημήτριος Μαραγκουδάκης, εις μνήμην ιερέως

Στυλιανού Κασαπάκη100€
Έκκλησιαστικό Συμβούλιο Άγ. Γεωργίου Καλλεργιανών, εις μνήμην ιερέως Στυλιανού Κασαπάκη300€
Αιδεσ. Αντώνιος Τζιάκης100€
Ίωάννης Τερεζάκης, εις μνήμην γονέων του Μιχαήλ & Άλεξίας και συζύγου του Σωτηρίας150€
Αιδεσ. Μιχαήλ Άμοργιανός50€
Οίκου. Έμμανουήλ Καλογριδάκη, εις μνήμην ιερέως Στυλιανού Κασαπάκη100€
Άνώνυμος500€
Παπαδάκης Ίωάννης400€
Γρηγοράκης Γεώργιος.....1.500€
Άνώνυμος300€

Δωρεές υπέρ του Περιοδικού «Χριστός & Κόσμος»
Τζανακάκη Έλευθερία150€
Ίωάννης Χαλκιαδάκης50€
Βενιαμίν Μαλεφιουδάκης30€
Δημοσθένης Καρτσωνάκης50€
Μαρία Δρακούλη20€
Άργυρώ Κατζουράκη200€
Αιδεσ. Αντώνιος Τζιάκης50€
Μαρία Τερεζάκη20€
Έλευθερία Περουλάκη35€
Αικατερίνη Ρουμπεδάκη15€

Ή Μητρόπολις εύχαριστεί θερμά όλους όσους ανταποκρίθηκαν στο κάλεσμά της και εξέφρασαν τήν αλληλεγγύη τους προσφέροντας χρήματα ή διάφορα είδη τροφίμων για τούς δοκιμαζομένους αδελφούς μας στή Λωρίδα τής Γάζας.

ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΟΙΚΟΝ. ΕΤΟΥΣ 2008
ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ «Ο ΑΓΙΟΣ ΣΠΥΡΙΔΩΝ» Ι.Μ. ΚΙΣΑΜΟΥ & ΣΕΛΙΝΟΥ

A/A	A ΠΡΟΣΔΙΟΡΙΣΜΟΣ ΕΣΟΔΩΝ	ΠΟΣΟΝ	A/A	B ΠΡΟΣΔΙΟΡΙΣΜΟΣ ΕΞΟΔΩΝ	ΠΟΣΟΝ	
1	Υπόλοιπον Χρήσεως 2007	13.429,03 €	1	Βοηθήματα	29.161,27 €	
2	Κρατική Επιχορήγηση	0,00 €	2	Λοιπά Έξοδα	0,00 €	
3	Πρόσοδοι ίδιας περιουσίας	0,00 €	3	Φόροι Τόκων	11,06 €	
4	Έσοδα-Δωρεές	22.155,00 €	4			
5	Λοιπά Έσοδα	0,00 €	5			
6	Τόκοι Καταθέσεων	110,51 €	6			
7	ΣΥΝΟΛΟ ΕΣΟΔΩΝ	35.694,54 €	7	ΣΥΝΟΛΟΝ	29.172,33 €	
					ΥΠΟΛΟΙΠΟΝ ΕΙΣ ΜΕΤΑΦ. ΕΤΟΥΣ 2009	6.522,21 €

Εν Κισιάμω τη 27η Ιανουαρίου 2009

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ
Ο ΚΙΣΑΜΟΥ & ΣΕΛΙΝΟΥ ΑΜΦΙΛΟΧΙΟΣ

Γιά τήν ἀδιάλειπτη καί νηφάλια προσευχή

Ρώτησαν κάποιον Γέροντα:

«Πώς πρέπει νά προσευχόμαστε;»

Καί ὁ Γέροντας τούς εἶπε:

-Δέν χρειάζεται νά φλυαροῦμε, ἀλλά νά ὑψώνομε τά χέρια καί νά λέμε:

-Κύριε, ὅπως θέλεις καί ὅπως γνωρίζεις, ἐλέησέ με.

Καί ἂν προμηνύεται πόλεμος:

-Κύριε, βοήθει με, καί γνωρίζει ὁ ἴδιος τί μᾶς συμφέρει καί θά μᾶς ἐλεήσει.

Εἶπε ὁ ἀββάς Μωϋσῆς:

-Ἐάν δέν συμφωνήσῃ ἡ πράξις μέ τήν προσευχή, εἶναι χαμένος ὁ κόπος σου.

Καί τόν ρώτησε ἄλλος ἀδελφός:

-Καί τί σημαίνει νά συμφωνεῖ πράξις καί προσευχή;

-Σημαίνει, εἶπε ὁ Γέροντας, αὐτά γιά τά ὁποῖα προσευχόμαστε νά μᾶς ἀπαλλάξῃ ὁ Θεός, νά μήν

τά κάνουμε πιά.

Γιατί ὅταν ὁ ἄνθρωπος παραιτεῖται ἀπό τά δελήματά του, τότε ὁ Θεός γίνεται φίλος του καί δέχεται τήν προσευχή του.

Εἶπε πάλι:

-Γιά κάθε τί πού θά τό ὑπομείνεις μέ φιλόσοφη διάθεση, θά βρεῖς τόν καρπό του στήν ὥρα τῆς προσευχῆς.

Εἶπε ἐπίσης:

-Ἐάν ἐπιθυμεῖς νά προσευχηθεῖς, ὅπως πρέπει, μή λυπήσεις καμιά ψυχή, ἀλλιῶς, χαμένος ὁ κόπος σου.

-Νά μή θέλεις οἱ ὑποθέσεις σου νά προχωροῦν, ὅπως ἐσύ νομίζεις, ἀλλά ὅπως ἀρέσει στόν Θεό. Ἔτσι θά εἶσαι ἀτάραχος καί θά εὐχαριστεῖς στήν προσευχή σου τόν Θεό.

(Ἀπό τό Γεροντικό)

